

SỐ 143 — NAM THU TÙ

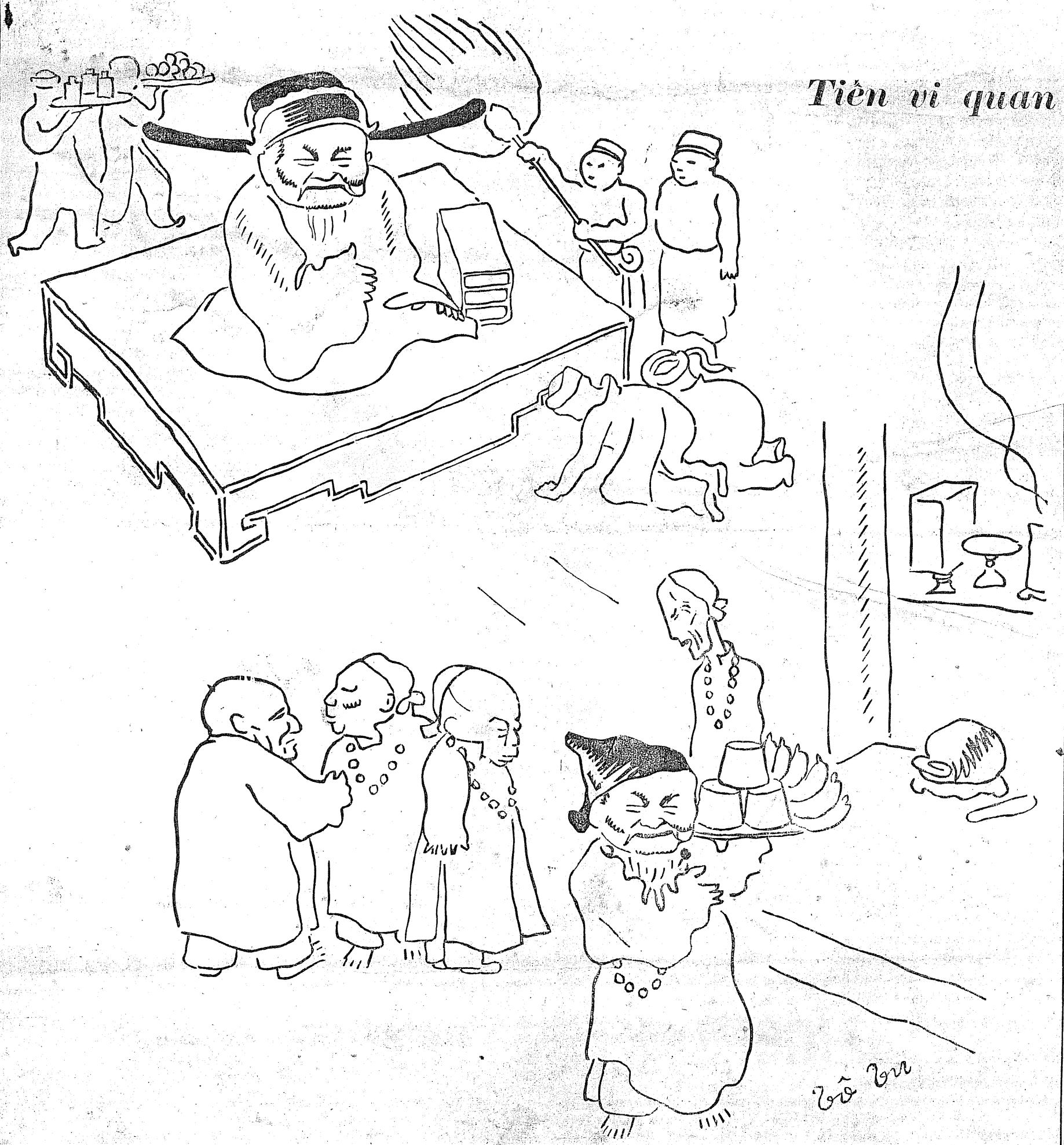
THU SAU, 7 VARIL 1935

PHONG HOA'

RA NGÀY THU SÁU

TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80, QUAN-THÁNH — GIẤY NỘI SỞ: 874.

GIÁ BÁO (Trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 tháng: — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6\$50 — 6 tháng: 3\$50

Đặt vi sứ

NHỮNG KHÔNG TIỀN ĐIỀU TỰA KHÔANG HÀU

I. DI XEM MŨ CÁNH CHUỒN

(Tiếp theo)

Pour qui sait observer, toute société qui ne sait pas se plier aux riles est vouée à l'anarchie.
 (Đối với người biết trông, xã hội nào không biết tuân theo lẽ đều bị đại loạn).

Nên:
Hưng ! Bái ! khỏi chung cõi.
 Không nên:
Lời ! Đừng dây ! Đánh chuồng trống.

Nguyễn văn Vĩnh

TÔI dỗ xe xuống cửa một tòa nhà
 tay hai tầng, vừa bấm chuông
 điện thì đã nghe thấy tiếng
 xe bình-bịch sinh-sích đến. Quay lại,
 tôi trông ra là ông Vĩnh.

— Ah ! Bonjour M. Tú-Ly ! (kia chào ông Tú-Ly).

— Tôi không dám, chào ông.

— Entrez, mais entrez donc (mời ông vào, xin mời ông vào).

Cử chỉ theo lối tay đặc, ông Vĩnh
 đẩy cửa mời tôi vào. Một cái vườn
 hoa con, đầy hoa chàm chén, mõm chó
 và những hoa tây khác, lạ và sắc-sỡ.
 Qua cái vườn hoa tây ấy, ông Vĩnh
 đưa tôi vào phòng sa-lông tây của ông,
 để chiếc mũ trắng thuộc địa xuống bàn,
 rồi hỏi tôi bằng tiếng tây :

— Ông muốn uống gì ? Rượu bia
 nhé ?

Thấy ông ta tây, bắt đắc-dĩ mình
 cũng phải tây nốt.

— Vâng, thì bia.

Vừa mới nhấp môi vào cốc rượu,
 chưa kịp hàn ôn đòi hỏi, đã nghe thấy
 tiếng ông Vĩnh lè nhẹ, nửa ra giọng
 kẻ cả, nửa ra ý chê-nhạo :

— Ông đến phòng vấn tôi đấy à ? Tôi
 đã làm gì được cái hân-hạnh đội mũ
 cánh chuồn.

Tôi cười đáp :

— Vâng, cứ theo đúng lẽ, thì phải
 đợi phỏng vấn hết cả quan lại, đến ông
 thừa, đến ông đội, ông cai rồi mới đến
 lượt ông... là một người chàm trắng,
 không có lấy một cái hàm tung cửu
 phẩm vẫn-giai háy bá hộp... Có thể mới
 là theo sự tôn ti trong hàng tông, hàng
 xã, sự tôn ti mà ông cho là một điều
 rất hay, rất có ý-vị... Nhưng sau tôi
 nghĩ, ông với ông Quỳnh, như đưa dù
 đội, phỏng vấn ông Quỳnh mà không
 phỏng vấn ông thì không khác chi đàn
 ông không có đàn bà, khác nào ông
 Phạm-lê-Bồng không có kim-khánh vậy.

Con mắt mờ-màng, ông Nguyễn-văn-
 Vĩnh như nhìn lại cuộc đời đã qua :

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

HAY NHẤT, DANH TIỀNG NHẤT TẠI : SAIGON?

II.— Thuốc Điều - kinh bách - dài, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khí huyết làm đầu, nếu khí huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, tử cung hư hàn hư nhiệt, cùng hơi độc máu hư nhiễm vào, hay là sinh đẻ nhiều lần hư hỏng não động tử cung, sinh ra đau rát dữ dội, đau lậu vân vân ; dù mới, dù cũ, nặng nhẹ thế nào dùng thuốc này cũng rất tuyệt nọc, không hại sinh dục, không hành bệnh nhơn. Bã được người Tây, người Tàu, người Án-đô, người Cao-môn và người mình, muôn ng! i người dùng rồi không sai một, chắc như thế, chúng tôi dám làm cam đoan (contrat). Mỗi hộp uống 5 ngày giá: 1 \$ 50.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu khẩn cấp mấy nghìn người rồi nên Chánh phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922, thì quý ngài thấy rõ hay dở thế nào.

Có bán tại: Nhatrang : Mộng lường, Quinhon: Hồ văn Bá, Quảng ngai : Trần Cảnh, Quang nam : Trần huỳnh Mai, Tourane : Nguyễn hữu Vinh, Faifo : Hoàng đắc Vĩnh Huế : pharmacie Vĩnh Tường
 Quảng trị : Thông Hoạt, Vinh: Sinh Huy, 59 phố Ga, Thanh hóa : Nguyễn đình Văn, 71, Grand' rue. Nam định : Việt Long, 28, rue Chapeaux, Haiphong: Nguyễn văn Minh, 20, Bd Bonnal. Hanoi : Nguyễn văn Đức, 11, rue des Caisse và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

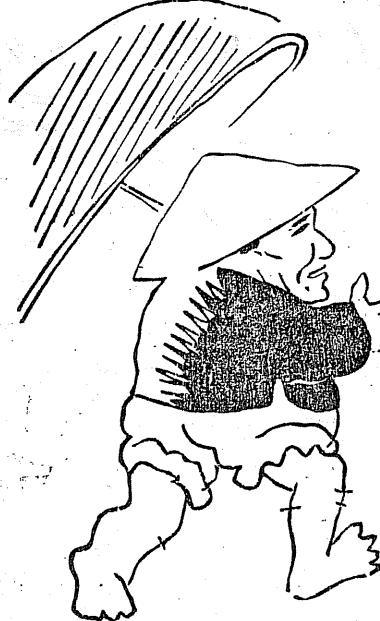
Mua buôn, lãnh đại lý do : Pharmacie ÔNG-TIỀN Annam được phỏng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhuận - Saigon (Cochinchine)

cho họ tự do, nên tôi đã có phen hò hò cho bọn tri thức trở về nơi thôn dã. Ở xứ này, chí cui xuống nhất là dù ăn rồi. Đứa trẻ lên 10 đã ra đồng mò cua bắt ốc đủ cho cả nhà nõ ăn, huống hồ bọn thượng lưu như tôi, như ông, như ông bác-sĩ Tuân, như ông kỹ-sư Lê lại không làm như thế được à ?

Vừa nói xong, ông Vĩnh như sực nhớ ra sự gì, vung chạy vào nhà trong bỗn ngồi đối diện với hai chai rượu bia và máy cái cốc pha-lê trong suốt.

Mấy phút sau, tôi thấy một người đội nón, mặc áo nâu, quần yếm lén tận đùi, tay cầm cái đậm bước vào... Ngõ là ai, hóa ra ông Nguyễn-văn-Vĩnh. Ông bỏ nón, đội mũ thuộc địa vào, rồi tự chì vào mình mà bảo tôi :

— Ăn vận như thế này thì có khó gi...

Cố nhiên, tôi đáp :

— Vâng, nhất là hôm nào nóng như hôm nay.

Ông lấy chiếc khăn mùi soa vắt ở lưng ghế vừa lau mồ hôi vừa nói :

— Nóng thật, nóng quá.

Rồi ông tự rót lấy một cốc rượu bia lớn, uống một hơi cạn đến chỉ còn bọt. Tôi bỗng nghĩ đến những người di mò cua ở cánh đồng xa, giữa buổi trưa mùa hạ, lấy nón mít nước bần ở ruộng uống tạm cho đỡ khát..

Uống xong, ông Vĩnh nói tiếp :

— Tôi mong một ngày kia, các ông bác-sĩ, kỹ-sư đều về cả nhà quê cây ruộng, mò cua bắt ốc như ai... Họ nên biết rằng chỉ có sự ăn là cần, còn thì toàn là đồ sà sỉ sang trọng cả, có thì

hởng cũng không ai cầm, nhưng bao giờ cũng phải cho là đồ thừa.

— Khốn, nhưng ở đời chỉ có ăn không thi sống làm sao được ! Người ta nào phải đòn bò...

— Ấy, đã có lẽ nghĩ. Sống cái đời của các ông lý, ông xã là sống một đời vừa giản-dị, vừa phiền-phức, phiền-phức vì còn phải giao dịch với hàng lảng mạc, phải té lê định-dám...

— Nghĩa là ông muốn cho bọn tri thức hóa ra lý Toét, xã Xê, ông muốn giữ lại mó lẽ nghĩ phúc tạp.

Ông Vĩnh cười sàm mà rắng :

— Chính thế, đối với người biết trông, xã hội nào không biết thuần theo lẽ là một xã hội bị rối loạn. Như vậy thì bỗ lẽ thế nào được. Nó là quốc hồn của ta, nó là nền tảng của xã-hội miền cực đông, như tôi đã nói trong báo « Annam mới ».

Ngạc nhiên., tôi hỏi :

— Thế ra ta vẫn phải té thần, giết bò, chè chén, ta phải yến váy qua đinh, nếu ông thần làng ta là một người da dám, ta phải rủ nhau đi ăn mày, nếu ngài là người hành kbat ?

— Sự đó đã cố nhiên. Ta lại còn phải giữ lấy sự tôn ty trong làng : trước là tur-ván, sau đến ván phả, vồ phả, rồi đến kỳ mục, bò lão và gai làng. Các cụ nho đã mất, thì lẽ tất nhiên là bọn học thức ta phải thay. Chỉ có hai đường: Một là đổi lẽ cho hợp với chữ tây, với người học thức mới. Như vậy khó lắm. Hai là bắt người có học thức mới biết chữ nho và theo lẽ cổ. Tôi tưởng dễ hơn.

Nói đoạn, ông Vĩnh nhấp một cốc rượu, rồi đê quạt máy chạy..

Tôi hỏi :

— Thế còn đường thứ ba ?

— Làm gì có đường thứ ba.

— Bỏ quách cái lẽ nghĩ nó không hợp với ta đi. Ta không tin là có quý thần, mà ta cứ ra té lẽ thì chỉ tồ cho ta thành ra già dỗi.

Ông Vĩnh hùng hổ nói :

— Không bỏ được ! Bỏ làm sao được té lẽ ! Nghe ông, tôi lại buồn cười, nhớ rằng có người đã định bỏ chữ nho trong lúc té lẽ, thay chữ quoc ngữ vào. Như thế thì mất cả vẻ tôn nghiêm, thành ra trò đùa.

— Té lẽ cũng là trò đùa rồi, thì thêm một trò đùa nữa càng hay chử sao !

Ông Vĩnh trịnh trọng chạy vào nhà trong lấy ra một cái áo thụng xanh,

NGƯỜI NHÌN HỘ ĐEN VÀ VÀNG VIỆC

HÒA-BÌNH THẾ-GIỚI

Tù các cụ ngài đạo mạo cẩn móng tay ở hội Vạn quốc bên cạnh hồ Genève cho đến các nhà chính trị có danh trên hoan cầu, ai cũng động mồm là nói đến hòa bình, cầu cho sự hòa bình còn mãi mãi với thiên hạ. Mà họ là những người tai to, mặt lớn không kém gì các ông tai to mặt lớn ở nước ta, chắc là họ không biết nói dối.

Họ đúc súng ống cũng là vì hòa bình, tăng chiến hạm cũng là vì hòa bình, mà cho đến bắt cả người khác giống họ làm nô-lệ, chung quy cũng là vì hòa bình hết thảy.

Nước Đức, xưa kia theo hòa ước Versailles, chỉ được mờ một đạo binh là bao nhiêu người, không được quá số đã định, thì bỗng dung xé hòa ước, bắt chước các nước khác, toàn quốc phải di linh...

Nước Pháp thì vừa rồi nghị viễn chuẩn y cái nghị định bắt mọi người phải di linh trong hai năm... để cho thành tài.

Nước Anh, nước Nhật, nước Mỹ đều tăng hải quân, không quân... ý chừng là để bảo hộ cho sự hòa bình.

Nước Ý đương bắt nạt nước Áp là một nước nhỏ ở miền đông-bắc Phi châu, cũng chẳng qua là để bảo hộ hòa-bình nốt.

Những cường quốc đem súng ống như rùng, quân đội như thành mà vây học « con chim » hòa-bình ở giữa để bảo-hộ, thì chắc là nó không còn chạy đi đâu được nữa, họa chặng chỉ còn cất cánh bay lên trời mà thôi.

mặc vào người, một cái mũ tết đội lên đầu, rồi từ tốn, nghiêm trang như một nhà giáng đạo hay như một tín đồ trung thành của đức Khổng, cầm lấy chai rượu bia nàng lèn ngang mày, giống đặc hò:

— Bái!... Hưng!... Khởi chung cỗ!
Rồi ông ta quay lại tôi, hỏi ra về đặc chi:

— Như vậy, có phải là oai nghiêm không?

Tôi chưa kịp trả lời thì ông ta đã lại hỏi :

— Lời! Đứng dậy! Đánh chuông trống.

Đoạn, ông ta quay lại tôi, bảo :

— Đó, có phải là buôn cười không?

Tôi vừa nắc, vừa trả lời :

— Buồn cười lắm.

Rồi tôi cười lăn, cười lóc, cười chảy nước mắt, cười đau cả bụng, dành cùm bụng cười mà vỡ, không dám ở lại trong ông Vĩnh « hung, báy » nữa, sợ cười chết đi được mất.

Tú Ly

Cô đào và Lý Toét

Chẳng tham ruộng cả ao liền,
Chỉ tham eắp mắt anh viễn vải tây.
Em chỉ muốn láy.

THÀNH GANDHI

LÀM THỊNH...

HÔM 23 tháng 3 tây vừa qua, được tin rằng thánh Gandhi nhất quyết không nói năng gì trong vòng một tháng. Thời gian ấy, ông sẽ dùng để trả lời hết những thư từ gửi cho ông cùng xem xét và chữa lại quyền sách mà ông mới viết về vấn đề chấn chỉnh nông nghiệp.

Trước khi quyết định nhặt... nói như vậy, thánh Gandhi vẫn mạnh khỏe, nhưng ông không tiếp ai đến phỏng vấn cả.

Lâu nay, không thấy ai nói đến thánh nữa, bây giờ có câu truyện kỳ-dị này, thiên hạ mới lại để ý đến sự hành-dộng của thánh.

Nhưng thánh chẳng qua cũng là bắt chước... bắt chước mấy ông nghị viên dân biểu Bắc-kỳ, mà bắt chước không sao bằng được. Thánh chỉ nhặt nói được một tháng, chứ nhiều ông nghị của ta nhặt nói được hằng năm!

Nhưng đó là các ông nhặt nói ở ngoài vien, chứ ở nhà đấu khẩu với mẹ dì, thì các ông lại hung hồn lắm.

Dẫu sao, cô Nguý-en-thị-Kiem cũng nên sang Án-độ diễn thuyết cho thánh Gandhi nghe rằng năng ngôn là một đức tính rất hay của phụ-nữ Việt-Nam.

BÌNH-PHẨM

PHÒNG TRIỀN-LÂM

CÁC báo chí Tây, Nam đều khen những pho tượng, những bức họa bày ở phòng triển lãm của trường mỹ-thuật.

Nhưng chừng ấy người khen, cũng phải lấy một người chê. Những công trình trước tác của bậc danh họa, của nhà điêu khắc có tài như Hokusai, Raphael, Michel Ange, Millet, Rembrandt và bao nhiêu người khác, cũng còn có một vài người, tự nhận là có mắt, chê bai nữa là.

Trong số người tự nhận là có mắt đó, có một nhà trợ bút của báo Pháp — Đông-Pháp (France Indochine). Ông ta, lẽ tất nhiên, không biết tên họ, chỉ ký là « tục khách ».

Vì là tục khách, nên lối phê bình của ông cũng súng với cái tên ông lâm.

Bao nhiêu tác phẩm của phòng triển lãm, theo ông ta, chỉ đáng được cái hàn-hạnh là bỏ vào sọt giấy mà thôi.

Bức chân dung ông Hoàng-trọng-Phu của Lê Phổ thì ông ta cho là họa một cách nghèo nàn, nặng nề, làm cho ông tống đốc vui vẻ, nhí nhảnh trở nên nhẽo nhẽo nhèo.

Còn những tranh của Nam-Sơn, Trần Bình Lộc, Nguyễn Trí, Trần Văn

Cần, những pho tượng của Georges Khánh Trần ngọc Quyên đều là vất bỗn cả.. Nhưng có lẽ biểu không « tục khách », thì tục khách cũng lấy vậy.

Rút cục, ông bảo trường mỹ thuật là vô ích, giá cứ đem tiền mà mua những tác phẩm của các họa-sĩ bên Pháp còn hơn... Nhất là đem tiền dãi ông « tục khách » nó thì lại càng hay nữa.

CÀI-CHÍNH BÀI CÀI-CHÍNH

CỦA ‘KEN-KOONG’

DO suy ken-koong, chúng tôi tưởng ông Bùi-xuân-Học đã thoát ra câu ấy ở nhà Hát Tây.

« Do séc-so-ken-koong », ông Học xin cải chính.

« Je viens pour chercher quelqu'un. Je ne tiens pas à rester ici », ông Bùi-xuân-Học lại cải chính như vậy trong Loa của ông.

Thấy ông dỗi cung và nói dài giòng như vậy, chúng tôi sinh ngờ. Không có lẽ trong vòng một vài hôm, mà ông đã học được thành tài như thế! Muốn giải lòng ngờ ấy, chỉ có một cách là hỏi ông Nh..., người học sinh đã được cái hàn-hạnh đặc biệt tiếp rước ông Bùi-xuân-Học ở nhà Hát Tây.

— Thưa ông, tôi xin kể đầu đuôi cho ông nghe.

« Hôm ấy người vào trong nhà hát nhiều quá, hết cả chỗ ngồi. Bỗng Ông Học ngang nhiên đến. Tôi chạy ra, lẽ phép nói :

— Thưa ngài, ngài muốn hỏi điều gì? Tôi xin thưa ngài biết cho rằng hết cả chỗ rồi.

« Ông Học nhìn tôi một cách khinh thị, rồi dõng-dạc nói :

— Vous savez! Do suy ken-koong!

« Hoảng sợ, tôi chưa kịp trả lời, thì một người anh em chạy đến bảo tôi :

— Bùi-xuân-Học đấy! anh không biết à?

— Thị tôi lạ gì me sú Bùi-xuân-Học?

« Nghe tôi nói đến tên húy mình, ông Học quay lại sừng sộ hỏi :

— Vu dit? (vous dites — ông bảo?) Vu dit?

« Tôi không nói gì, vì ông ta là khách, tôi đứng vào địa-vị chủ... Ai ngờ ông lại biết truyện, câu chuyện buồn cười ấy!

— Chúng tôi thờ sự thực. Vậy ra ông nghe thấy ông Bùi-xuân-Học nói : Do suy ken-koong?

— Tôi dám chắc như thế.

Chỉ có ông Học là không dám chắc như thế, mà bây giờ có lẽ ông ta cũng không dám chắc là ông ta đã nói gì...

...Lòng ngờ của chúng tôi tan đi, thản nhiên đợi lời cung khai thứ ba, văn hoa hơn hai lần cung khai trước của « ken-koong ».

Tú Ly

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

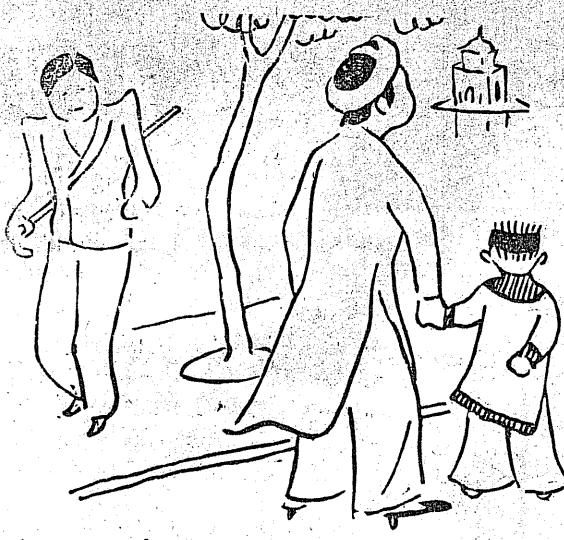
THUỐC LẬU HỒNG-KHÈ

công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khè. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lén soái, nóng rát, đau xương, rát thịt, rứa dầu nồi mè-day, ra mào gà, hoa khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiệu, không hại sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quý bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giày-thép đến tận nơi.

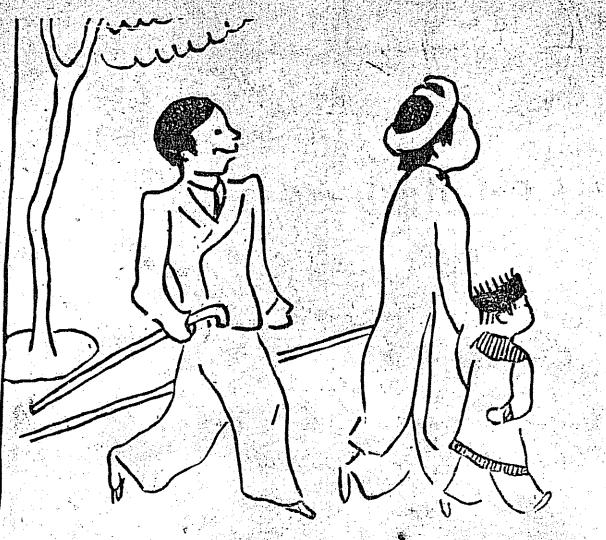
HỒNG-KHÈ DƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Hué (số cửa chợ Hòm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Haiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namdinh, lich sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân Hải librairie Lạc-son — Cao-Bằng, Vinh Hưng, 58, phố Thồm Yên bay, Đồng Tuân — Lao-Kay, Đại An — Vinh Hué, Tourane, Bazaar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1st Dakao — Phnompenh, Hồng Bàng — Nha-Trang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison Ân Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

BA ÉCH TÁN GÁI

BA ÉCH — Hai chị em đi kia, ta phải theo tán riết mới được.

— Quý nương hãy dừng gót ngọc cho kẻ sĩ tình này được bầy tỏ đôi lời.

— Thằng này lão, dám trêu gái cõ chồng à ?

Nhắc lại ngày hội sinh-viên

TÔI nhắc lại là vì các sinh viên đã nhắc lại nó.

Họ nhắc lại bằng một cách sôt sôt-ngon lanh đáo đẽ : nghĩa là bằng một tiệc trà. Cái kết quả sung sướng, trẻ trung, tung tăng, mồi mẻ, rực rỡ, đầy đủ, độc nhất ván vân... (biết bao nhiêu tiếng chen nhau dưới ngồi bút tôi), nói tóm lại là cái kết quả trăm phần mỷ-mẫn lại hiện đến ở bữa tiệc ấy.

Thanh niên ăn mừng một trận đại thắng ; thanh niên ngày nay không lụ khụ như các cụ non nữa. Họ đã bắt cái nghiêm trang làm bộ, cái đạo-mạo giả dối quay lưng, cái xuống mà cho một cái dả nén thận.

Ngày Nay

SỐ 7

NGÀY 5 AVRIL

Trong rừng Yên-Thế

(Đè-Thám, vợ và con)

Trong tiệm thuốc nấu

Thuốc cẩn bã cho bọn cẩn bã trong xã hội dùng

Phụ bản mỹ thuật

có xeim mới rõ

Lúc mua lẻ nhớ đòi cho được phụ trương biểu không

Chung quanh cái bàn trải thảm trắng, rắc hoa dở, bao nhiêu nét mặt trai tráng, với bao nhiêu miệng cười thầm của bao nhiêu người yêu diệu cùng nở nang dưới ánh đèn sáng trưng. Người ta nói đến buổi diễn kịch, nhắc đến cảnh bồng-lai hạ giới và kể công người đê ra nó là ông Vũ-dinh-Hồ, cái ông đeo kính trắng, mặt thon thon, chạy hồn chồ no chồ kia, thở thê bến iền pha trò như cõ gái mồi lòn lén, tuy vẻ nghiêm nghị dẽ nặng chĩa lén đầu ông ta. Rồi cả đến nững người nghiêm nghị nhất cũng sinh khởi hào. Bác phó nhuộm Phạm Tú với đôi kính trú danh của bác ta, chắp nhặt mấy bài lục bát Pháp-Việt ; ông Quyên năn nịt hát những câu hát chẳng da đỏ lì nào của người da đỏ ; ông Chu bắt chước tiếng chó sủa, tiếng mèo kêu khéo đến nỗi ai cũng dám ra nhón nhác, lo sợ ; cô Phụng, một trong mấy cô Nhật-bản trên xe hoa hôm xưa, diễn-thuyết một bài bằng tiếng... Annam, ché khống phát tiếng Nhật-bản. Ông Tệ là người té nhất, vì ông ca những khúc não nùng trong lúc mọi người vui vẻ ; còn ông Kỳ dí láy về hát tiếng tay cho cô Michel với bà nữ-phóng-viên. Chandet nghe. Một vải tay thơ thơ căng tấp tẽn gọi Nàng Thơ yêu diệu ra mắt mọi người, nhưng họ lấy cái vui, nên họ vẽ râu lên mép Nàng cho vui câu truyện. Vũ-dinh-Liên, anh chàng « trán dỏ », đọc một bài trào phúng mà anh ta khoe rằng mới sáng chế : bà Ván-Dài cũng làm mợ bài ngũ ngôn đẽ cãi vã với anh kia. Nhưng không hề gì, ở đây người ta không bàn việc làng và cũng không uống rượu.

Thế rồi những tiếng vỗ tay tranh nhau vang lên và những bánh trên bàn cũng tranh nhau biến mất. Các sinh viên được dịp tỏ cho mọi người biết họ không phải là những người ăn yếu, nhất là khi đã phải đóng vào bữa tiệc ấy mỗi người những nắm hào.

Lê-Ta

I. B. Bài trên này tôi viết hay lắm kia, nhưng không biết anh nào ngịch tinh chừa lại.

Lê-Ta

THI NÓI KHOÁC

A — Hôm chủ nhật vừa rồi, nếu không có tôi thì ở phố hàng Bông đã xảy ra một cái tai nạn ghê-gớm, thưa nay chưa từng có.

B —?

A — Hôm đó, tôi đi trên xe điện ở Hà đông về, xe vừa đi ngang qua phố hàng Bông, đến đầu phố đường Thành, thì một chiếc ô tô hôm ở đằng kia chạy lại thật nhanh. Tài-xe trên ô-tô hầm xe không kịp. Trong cơn nguy-cấp, may sao, tôi đứng phía ngoài, tôi lấy sức bình sinh giờ chân đạp vào chiếc ô-tô một cái thật mạnh. Xe liền lui lại nãm chục thước tay. Thế là tai qua, nạn khỏi. Chiếc xe hôm đó của một cô gái đẹp. Muốn đến ăn tôi, cô biếu tôi một ngàn đồng, tôi từ chối. Cô xin hồn tôi, tôi cũng từ-chối. Tôi chỉ nói câu : « Thi án bắt cần báo », rồi tôi bỏ đi.

THANH-MI

L. T. — Hôm qua tôi chạm một tí, nhà bác tan-tanh xác pháo.

X. X. — Sao... sao... cơ?

L. T. — Thiên-lôi đã cắm cờ vào nhà bác, lúc sắp đánh, tôi vội chạy lại rút lấy cờ rồi ném sang cây đa đầu đình. Bác chẳng tin ra ngay mà xem, cây đa kềch-xù trời đánh oan hận cả rẽ lên.

Cô KIM-LIÊN, Hanoi

Ngồi chờ đã hơn hai giờ đồng hồ ở Cổng-vọng mà vẫn chưa thấy bạn tôi, anh Lân ở Haiphong lên. Sốt ruột, tôi chèo tốt ngay lên cột vô-tuyến-diện đứng trông. Thị khồ quá, tôi vẫn còn thấy anh đang lúi-húi xếp đồ hành-lý. Tiện móm tôi gọi :

— Anh Lân !

Chỉ thấy anh ta khe-khẽ trả lời :

— Vắng, tôi lên ngay !...

NGUYỄN-VĂN-THỌ, Hadong

A — Gớm, đình ở đâu mà phí thế, đóng dày cả một cái cột ?

B — Sao lại phí ? Tôi đồng thời cũng là việc cần lăm dấy chứ. Nguyên vì cứ mỗi một lần tôi được thưởng về cuộc thi nói khoác của báo Phong-Hoa là tôi lại đóng một cái đình, để cho nhỏ là đã được thưởng mấy lần rồi.

QUANG-VÂN tức P. HÀN

Anh nói khoác — Ngày bác Ba-Éch, năm min-nörp-xang-cát-tó, tôi có đi trên bến Pháp, đến đầu phố đường Thành, thì một chiếc ô tô hôm ở đằng kia chạy lại thật nhanh. Tài-xe trên ô-tô hầm xe không kịp. Trong cơn nguy-cấp, may sao, tôi đứng phía ngoài, tôi lấy sức bình sinh giờ chân đạp vào chiếc ô-tô một cái thật mạnh. Xe liền lui lại nãm chục thước tay. Thế là tai qua, nạn khỏi. Chiếc xe hôm đó của một cô gái đẹp. Muốn đến ăn tôi, cô biếu tôi một ngàn đồng, tôi từ chối. Cô xin hồn tôi, tôi cũng từ-chối. Tôi chỉ nói câu : « Thi án bắt cần báo », rồi tôi bỏ đi.

Ba-Éch — Thế rồi sao ? Bác có lấy nước đá ấy bỏ vào cốc mà uống với sữa bò không ?

NGUYỄN-ĐỨC-PHÚC, Vientiane

— Nay, trông thẳng cha kia ngồi xe nhà sang không ? Hắn là một tay triều-phú.

— Thế mà sang à. Đã thăm vào đầu. Năm xưa, tao làm triều-phú, tao đã ngồi xe nhà, cho một thằng mặc « golf », ngậm thuốc lá « ăng-lê » kéo. Đằng sau, hai thằng mặc « golf » khác ngậm si-gà đây.

— Thế mà ngồi xe phải mặc sang đến thế nào ?

— Tao vẫn mặc rách-rưới như bây giờ thôi. TÙ-VĂN-BÌA Hanoi

HỘP THU

Ô. Duy-Hinh (Phủ lạng thương) — Ông làm dấy, không bao giờ có vây cánh trong làng văn. Ông không cần nhờ ai giới thiệu hết. Nếu sau này, những bài thơ mới ông gửi đăng mà đăng được thì chúng tôi sẽ vui lòng đăng ngay. Chúng tôi chỉ mong có thơ mới hay mà đăng thôi.

Ô. T. T. Vĩnh-bảo — Ý-kien lập đoàn hướng đạo sinh đồng áu của ông rất hay. Ông cứ bao dạn mà theo đuổi công cuộc của ông.

Ô. X. Thuy-anh — Bài của ông không sao đăng được.

UỐNG VÀO LÀ KHỎI

Thuốc năm 1935. Đòi thịnh hành vật-chất các bệnh nguy-hiểm sinh càng nhiều ; vì các lẽ ấy, chúng tôi đề công nghiên cứu từ xưa tới nay, nên năm 1935, phát minh ra thứ thuốc này gọi là thuốc năm 1935, giúp cho các bệnh nhân thực mươi phần mỷ mẫn cả mươi. Công hiệu của thuốc này : 1er Khỏi tức buốt ở bàng chưng khóc hoặc bị nhiều lần chưng khóc han, thường có mủ chảy ra, tiêu tiện vẫn như thường, có người mỗi buổi sáng thấy ra một vài giọt mủ hay lúc nào ở quy đầu cũng ướt nhu thế là thuộc về thời kỳ kinh-niên vì trùng bệnh lậu đã ăn vào thời kinh, uống thuốc này lập tức là khỏi liền. Nói tóm lại, nhưng người bị bệnh lậu bất cứ tức buốt hay thấy ra mủ, kinh niêm hay mồi mắc, uống đến thuốc năm 1935 là khỏi, không hại sinh dục và sức khỏe uống thuốc vẫn đi làm việc như thường. Đàn ông, đàn bà và đàn bà có thai đều dùng được cả. — Giá 0\$60

LÊ HUY PHẠCH

TONKIN — 12, SINH TU — HANOI

Đại-lý : Haiphong : Nam-Tân 82 Bonnal, Vinh : Sinh-huy-Được-Điếm, 59 Rue de la Gare, Hué : Văn-Hòa 87 Paul Bert, Quinhon : Trần-văn-Thắng Avenue Khai Dinh, Saigon : Dương-văn-Vy 109 rue D'Espagne Namdinh Việt Long, rue des Chapeaux (trên trường học bến cũ) Phan-Thiết Lê thành Hưng, rue Gia Long. Cần thiền đại lý các nơi.

MỘT ÔNG VUA CÓ TÍNH CÁCH BÌNH-DÂN

Dần từ của vua Gustave V rất giản-dị, ta có thể nói giản-dị quá. Âm thực của vua rất có điều độ. Vua không uống rượu bao giờ, mà lại không ưa những sự kiêu sa hoa lệ.

Người ta kể truyền một lần một nhà quý phái mời vua về bắn ở ấp mình. Thấy phòng ngủ trang hoàng lộng lẫy, vua nhất định đòi ngủ ở buồng viền quan hồn. Ngài bảo bọn già bộc: « Cái giường ở buồng tôi trông oai vệ quá » khiến bọn kia sững sờ hãi.

Nhưng lúc không bị triều nghi bô bnoc, thì vua Gustave V có những cử chỉ bình-dị và nhã-nhặn. Cái tính dễ thản mặt và vui đùa thuần phục của vua đã hầu thành ngạn ngữ. Vua không hề khinh rẻ ai bao giờ, dẫu hạng hạ tiện di nứa, ngài cũng doái chơi với.Ở lâu đài Tullgarden, nơi nghỉ mát của vua, một người bạn thân trong 40 năm của ngài là lão đánh cá tên gọi Triksson.

Vua thích chơi ten-nil. Nhưng ban thể thao của vua đều biết rằng trong cuộc chơi không hề phải giữ lễ quản thân gì cả, và không cần phải nhường nhịn một quả bóng nào. Trong sân quần tennis club ở kinh đô Stockholm, vua chỉ chịu nhượng có một cái đặc quyền là giữ riêng một căn phòng thay quần áo. Ngoài ra, vua không muốn được biệt dải hơn một đấu thủ nào khác, cũng ngồi chờ đợi đến lượt mình khi sân quần dương mắc bận.

Sau thủ ten-nil, vua thích thú săn bắn. Tuy vua cẩn-thị rất nặng, mà ngài

vẫn là một tay thiện xạ trong nước và nhờ về năng tập thể thao cũng là chịu vâng theo kỷ luật nhà binh khi ngài tại ngũ, nên ngài rất khỏe dai tuy đã ngoài bảy mươi tuổi. Ngài có thể đi bắn luôn từ 4 giờ sáng cho mãi tối chiều tối, rồi ăn xong lại còn ngồi đánh bài đến nửa đêm mới đi ngủ.

Trong khi săn bắn, có khi vua đi một mình thực xa khiến các viên cận thần phải lo sợ. Một hôm thấy lạc mất vua, một viên hỏi: « Lão già đâu rồi ». « Lão già đây ». Vua ở rừng đi ra, trả lời rất vui vẻ.

Người ta còn kể một truyền buôn cười nói ruột về vua Gustave V nữa.

Một hôm vua nhận được bức thư sau này :

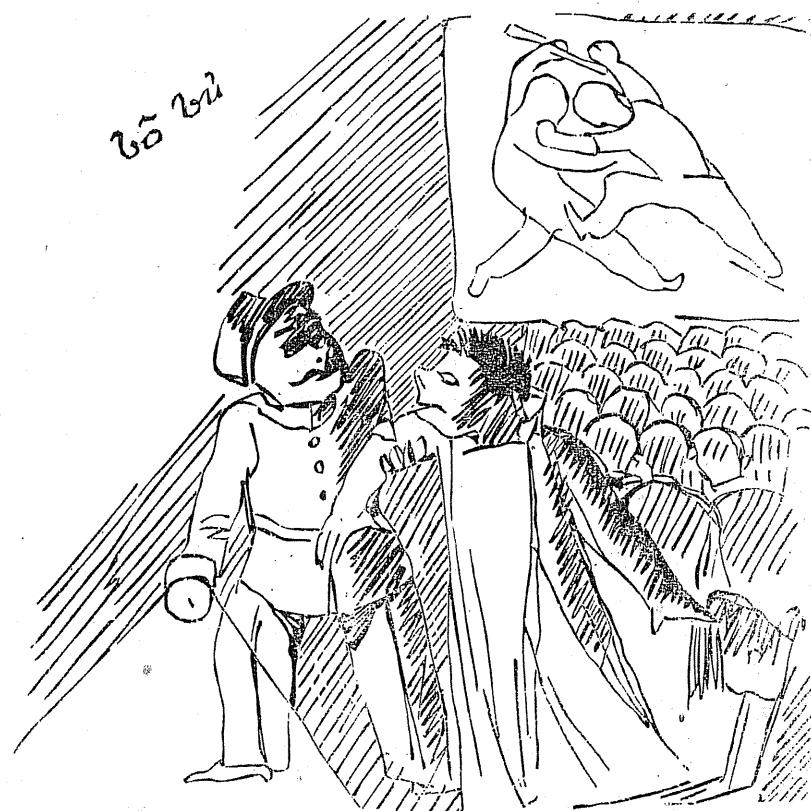
« Anh Tatave của em ơi, chiều nay anh đến ngay lâm em ở nơi gặp gỡ mọi hôm nhé !

« Kho báu đòi kiếp của ai hả ?

Vua rất lấy làm thú vị, ngam đi ngắm lại cái phong bì đựng bức thư tình ngộ nghĩnh ấy, và nhận thấy, thư ấy để gửi cho một người lính thủy chiến thuyền mang tên ngài : Gustave V. Chữ viết vụng về của « cái kho báu đòi kiếp » và cái tình cảm của anh chàng lính trạm đã gây nên sự lầm lỡ ấy. Vua liền gửi cho viên thuyền trưởng chiếc chiến thuyền một bức điện tín xin phép cho anh lính thủy có diêm phúc kia được đến nơi hẹn hò của người yêu. Rồi vua gửi trả cho người lính bức thư mà tay phè vào đó câu này : « bóc làm ».

Dịch thuật

TRONG PHÒNG CHỐP BÓNG

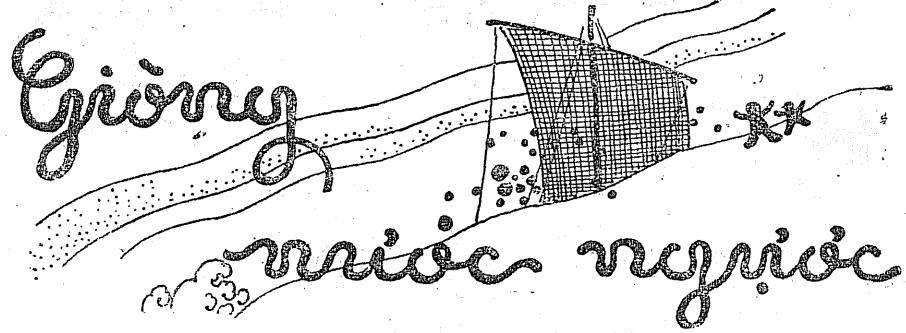
—Ai cho phép đánh nhau ở đây ?

THUỐC LÂU NHẬT BẢN

ban ở 67, Phố Cửa - Nam - Hanoi

Chứng bệnh lâu giờ dương bành trướng khắp hoàn cầu, riêng nước ta xem cũng nhiều người bị phổi. Đã mắc phải chia rẽ lâu mới tuyệt được nọc. Ai đã bị qua chắc cũng rõ. Nên tìm được món thuốc uống rất nọc thật là khó. Nay chúng tôi vì sự cạnh tranh và sự giúp ích cho những ban mắc phổi. Chúng tôi tự tìm những món thuốc tại Nhật-Bản. — Thuốc ấy đã được nhiều người các nước để ý đến — về chế lanh với thứ thuốc số 58 và số 68 của nhà chúng tôi. (thứ thuốc này đã được nhiều người dùng được linh lợi lắm, nay lại được linh lợi nhiều). Thuốc ấy chuyên chữa như người phải lâu-dương thời kỳ phát hành. Buốt, tức, mủ, máu, cường dương đau, đi đại ít mật, nước tiểu đỏ, dùng 2, 3 lọ số 58 sẽ khỏi hẳn, giá 0\$50 1 lọ 5\$00 12 lọ. Người nào sau khi khỏi chứng bệnh này, dù nọc còn lại nước tiểu khi chong, khi vàng, thỉnh thoảng ra đời tí mủ, quay đầu hay urót, ống tiểu tiện thỉnh thoảng nhói ngứa, làm việc nhọc hay ăn dộp hình như bệnh phục phát. Dùng 2, 3 hộp số 68 sẽ khỏi hẳn 1\$50 1 hộp 7\$50 6 hộp. (Thuốc không có chất độc, dân bà có mang dùng cũng được).

Ai muốn làm đại lý hoặc mua thuốc, xin viết thư về: BINH-HUNG N° 67, NEYRET - HANOI

SÓ CỦA NÀNG BÀN TÂN THỜI

Hà-thanh gái mới,
Tèn thiếp nàng Bàn
Lá só kinh dâng
Ngọc hoàng thượng đế.
Tinh riêng xin kè,
Lời lẽ thiết tha,
Mong dâng cao xa
Đèn trời xoi xét.
Só là : chồng thiếp,
Người cũng giỏi trai,
Học dâ thành tài,
Có thi có đỗ.
Gặp thời vận khô
Kinh-lê lung lay,
Thực khó lòng xoay
Tim công, kiếm việc.
Tuy rằng cảnh kiết,
Nhà lính lính quan,
Ăn mặc muôn sang
Cho bằng chung bạn.

Phải dành xếp xó,
Phải chăng tại số,
Nên nỗi dỗ dang ?
Chờ tiết đông sang,
Còn hồn chín tháng.
Thời giờ dâng-dâng,
Coi lụa chín thu,
Mới được trưng phô
Bộ quần áo mới.

Thiếp ngồi nghĩ-ngợi :
« Trời chảng nở lòng
Phụ gái có công ».
Cho nền đánh bạo
Bát hoa tay thảo
Lá só dâng lên
Xin đức Hoàng-thiên
Đôi thời thay tiết,
Trái mùa giờ rét
Độ bốn, năm ngày,
Ơn đức cao dày,
Thiếp lỗi muôn đợi.
Ngày 23 tháng hai năm Ất-hội
Ký tên : nàng Bàn tân thời

Thiếp lỗi buồn báu
Tần-lão đú nhai
Rật gầu vá vai,
Qua thời buổi khó.
Trong năm, cậu nó
Rủ-rỉ phàn nán :
« Thu hết, đông sang,
Áo quần chảng có ! »
Thấy chồng nhăn nhó,
Thiếp nghĩ thương tình,
Ăn nhẹn dê dành,
Đồng thừa, đồng thai.
Kể từ năm ngoái

Cho tới ngày nay,

May khéo là may,

Được vài chục bạc.

Đưa chồng sắm mặc

Một bộ « mùa đông ».

Quần áo may xong

Bỗng trời giờ nực,

Đầu năm dâ bức,

Nắng toát mồ hôi.

Bộ cánh, than ôi !

Trời phè rắng :

Ngạn ngữ tràn gian dâ có câu,
Trâm xuy ý nghĩa thực cao xâu :
« Đàn bà dâ muôn, ông trời muôn » (1)
Vagy chuẩn ý theo ý thính cầu.

Kham tai (2)

Tú Mô sao lục

(1) Ngạn ngữ tây có câu : Ce que femme veut, Dieu le veut.

(2) Quả nhiên ngày 26 tháng hai năm Ất-hội (30-3-35), trời đang nóng nực, bỗng trở rét.

Có dự thi cuộc thi của C. P. A

TIỆU SƠN TRANG SĨ

HƠN một giờ sau nghe tiếng ngâm thơ sang sảng ở nhà chè, phân phủ liền đi xuống vui vẻ hỏi :

— Đào quân soi rượu rồi ?

— Bầm dã. Đa tạ đại nhân dãi một tên tù quá hậu... Uớc gì bữa nào đại nhân cũng cho ăn uống no say như thế.

Phân phủ cười ha hả :

— Cái đó tùy ngài cả. Cung khai sự thực xong thì muôn gì mà bắn chúc chẳng tàu lén thiên-tử ban cho.

— Cung khai thì cố nhiên là tôi cung khai, nhưng thưa đại nhân, tôi có một tình rất xấu là cõi rượu xong cứ phải tiêu khiển hoặc một ván cờ, hoặc một hội tò tòm. Giá đại nhân chuẩn cho sự nguyễn vọng ấy thì tôi xin thú nhận hết các tội.

Phân phủ ngẫm nghĩ : « Hay thẳng này lại giờ què dày !... Được, người cứ ra gan... Ta đến phải cho người ném mùi vồng thịt mới xong. »

Đào Phùng cũng nghĩ thầm : « Thú nhện gi ! Rồi mày biết tay tao. Tao thử cung khai rằng chính mày là thủ phạm và vợ con mày là đồng đảng, xem mày còn giở ra thứ hình phạt gì có thể dã-man hơn được nữa. »

— Đào quân nói gì tôi quên bẵng mất.. Đào quân miễn chấp. Tôi đãng trí lắm.

— Dạ, tôi đâu dám. Vừa rồi tôi xin đại nhân cho phép tôi hầu đại nhân một ván cờ hay một vài hồi tò tòm.

Phân phủ mỉm một nụ cười ghê gớm :

— Bản chúc cờ còn thấp lầm, đích sao lại được Đào quân lầm mưu nhiều trí. Còn như tò tòm thì không dù chán. Vả thiết trưởng hai cách tiêu khiển ấy như nhược lầm, buồn tẻ lầm. Tôi xin hiến Đào quân một cách tiêu khiển khác hùng tráng mà cảm động hơn nhiều...

Liền gọi viên đội trưởng ra bảo thầm mấy câu. Lát sau, mấy tên lính dẫn đến trước mặt hai người một tội nhân, cõi mang gông nặng, tay bị trói chặt cánh khuỷ về sau lưng. Phân phủ trả tên tù, nói với Đào Phùng :

— Đây là một thằng tướng cướp rát lợi hại ở vùng này mà quan phân suất mới bắt được tối hôm qua. Tôi sai nó làm trò đe Đào quân coi cho đỡ buồn nhé ?

Rồi quay lại hỏi tên kia :

— Mày đã chịu thú nhận chưa ?

Tên cướp vò khóc :

— Bầm quan lớn, quan lớn thương phận nào, con được nhờ phận ấy. Quả thực con là người lương thiện.

Phân phủ quát tháo :

— Lương thiện à ? Đốt nhà giết người, lấy của mà là lương thiện, thì thế nào mới là tàn ác, hổ tèn...

Một dịp cười làm cho phân phủ ngừng bất :

— Cái gì mà Đào-quân cười dữ dội thế?

— Không Thưa đại nhân, tôi nghĩ đến bọn giết người lấy của mà vẫn tưởng mình là lương thiện, thì tôi tức cười đến chết !

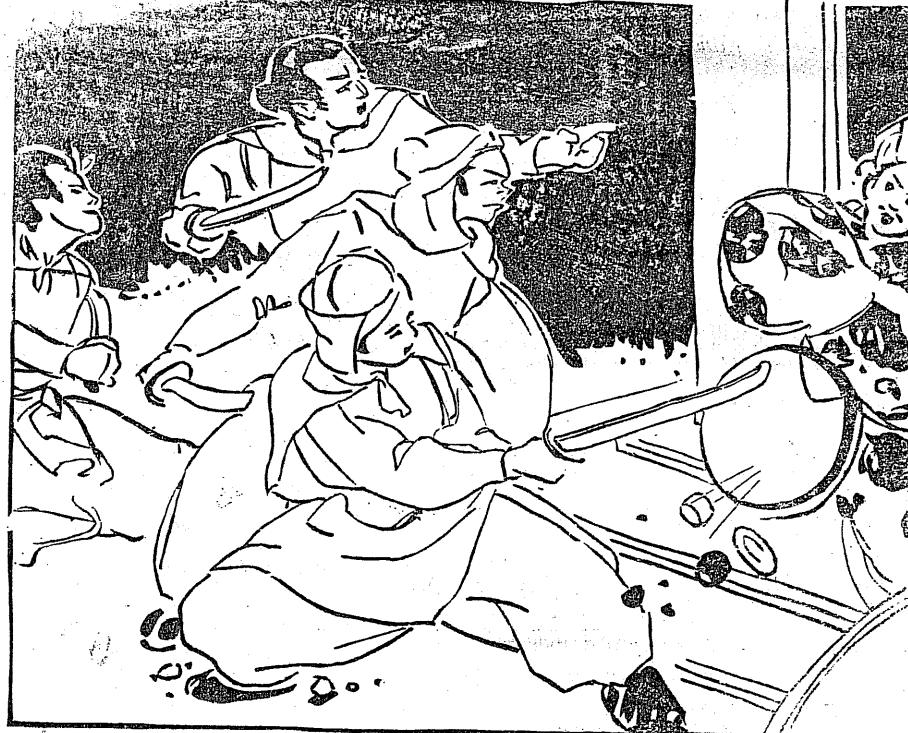
Chàng lại cười. Phân phủ cố néo giận, ngọt ngào bảo chàng :

Phat mà kéo lên cao, trông như cái vồng vây, cái « vồng thịt ». Tên tướng cướp đã gan, cố cắn răng không kêu lên tiếng. Nhưng khi người ta lạnh lùng đặt một phiến đá lên bụng hắn mà đưa người hắn nhử đưa vồng thì hắn hét lớn lên một tiếng : « ối ! ».

Đào Phùng lại cất tiếng cười the thi.

— Ngài cười gì vậy ?

— Tôi cười để khen ngợi đại nhân đó mà thôi, xin đại nhân đừng vội giận. Cách xử án của đại nhân khiến tôi nhớ tới một người hiền đời xưa.

Phân phủ, trong lòng căm tức, nhưng vò gợng vui tươi mà hỏi rằng :

— Người hiền đó là ai thế ?

— Người hiền đó là Thiệu-Công. Ngày xưa Thiệu-Công xử án ở gốc cây bàng. Lòng công bằng của ngài đã khiến người ta họa vào bản đòn, câu hát : « Tế thế cam đường vật tiền vật phạt... » Ngày nay, đại nhân cũng xử án ở một cành bàng. Cành bàng tuy có cao hơn gốc bàng nhưng cũng thế thôi.

« Được, lát nữa ta xin sẵn lòng treo anh lên một cành cao hơn. » Rồi hầm hầm truyền lính lật sấp tên tướng cướp xuống và đặt lên lưng hắn ta một phiến đá nặng hơn.

Giữa lúc ấy có tiếng hát ở ngoài công phủ.

Phân phủ lắng tai nghe, và bảo một tên lính :

— Đứa nào hát nghêu ngao thế ? Mày ra xem...

Một lát, tên lính trả về nói :

của Khái-Hưng

— Bầm ông lớn, đó là một bọn mai vỗ, đì múa hát kiếm ăn. Chúng xin vào hầu ông lớn.

— Đuỗi cõi nó ra !

Đào Phùng vội can thiệp :

— Sao đại nhân không cho phép chúng nó vào múa grom đê tôi được coi nhở với. Thưa đại nhân, trong bọn, biết đâu không có kẻ đại tài mà đại nhân có thể dùng làm thủ túc được.

Phân phủ gật gù :

— Cũng có lẽ.

Lиен ra lệnh gọi bọn kia vào. Từ thi bốn người hãi nín gọn gàng, mảnh mẽ, đồng đặc biếc tói. Người đi đầu là một tráng sĩ vào trạc ba mươi tuổi, hai người đi kèm hai bên ý chừng là em trai và em gái tráng sĩ, vì cùng một nét mũi rắn rỏi xuong xuong, với cặp mắt sắc ngược và trong sáng. Theo sau, một người gánh đòn hòn lớn, trông càng lực lưỡng hơn.

Cả bốn người kinh cần dập đầu xuống sàn làm lễ. Phân phủ hách dịch hỏi :

— Chúng mày biết làm những trò gì ?

Một tiếng « ái » rất lớn trả lời lại. Đó là tiếng kêu của tội nhân bị treo lên cành bàng. Phân phủ quát :

— Hãy cho phép nó nằm yên đây: đừng đặt đá lên lưng nó vậy. Đề ta coi chúng nó làm trò cùng múa vỗ đà.

Rồi lại quay về phía mấy người mai vỗ :

— Tao hỏi : chúng mày biết làm những trò gì ?

Người trùm lõi-phép thưa :

— Kính bầm đại-nhân, chúng tôi biết múa vỗ, biết làm, biết hát những bài anh hùng ca.

— Vừa múa grom vừa hát có được không ?

— Bầm được lầm thừ.

— Vậy múa hát đi, ta coi thử nào. Tráng sĩ rút kiếm ra nói :

— Tôi xin dâng một bài độc kiếm để ra mắt đại nhân.

Chàng liền vừa múa kiếm vừa ca r้อง, *Ta, tráng sĩ hè / gấp thời loạn lạc,* Như cá gấp nước hè ! ta vắng vùng. *Bỗ bút, nghiên hè / toàn đồ vô dụng.* Một ngựa một grom hè ! một cây cung, *Với lòng dũng cảm hè ! với chí lớn,* *Ta xông xáo hè / trong đám mồng lung.* *Chiếc chiến bão của ta hè ! đẫm máu,* *Bén tai ta hè / súng nổ đi đùng.* *Ta, tráng sĩ hè / vào trong trận địa,* *Như cá trong nước hè ! ta vắng vùng !*

Đào Phùng vỗ đùi khen ngợi :

— Hay ! Hay lắm ! Múa grom dẹp quá ! giỏi quá !

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

Dau dạ dày, Phòng Tích

Ăn chậm tiêu, đầy hơi, hay ợ, vàng da, đau bụng, đau lưng, đau ngực, trong bụng óc ách như có nước nhiễm là vi người yếu phong dù quá đà, ăn no ngủ ngay, hay nghĩ ngủ nhiều quá, làm cho cơn khí ợt kết, khí huyết tích tụ, mà đau dạ dày, hổ uống đến thuốc này đều khỏi hẳn. Vì nó chữa đến tận căn bệnh, cho nên đã nhiều người, cả người già, người tần, đã uống qua, đều công nhận là hay nhất không thuốc nào bằng. Giá mỗi gói 0\$40.

TUYỆT NỌC LÂU, GIANG

Mỗi phải uống thuốc số 19 giá 0\$60 đã lăn kinh niên uống tuyệt nọc giá 1\$00 uống làm hai ngày, thuốc mới chế. Chứa khoán dấm đoạn 3 ngày bắt đầu, tuần lễ tuyệt nọc, ở xa mua thuốc uống công hiệu không kém gì.

KIM - HƯNG DƯỢC - PHÒNG, 81, Route de Hué (phố chợ Hôm), Hanoi

MAISON NHUẬN-ỐC

ARCHITECTURE

(Avant - Mètré et mètré définitif)

Mười bảy năm chuyên vẽ kiều nhà theo luật vệ-sinh thành-phố Hanoi. — Đã có bốn trăm kiều nhà của Bản-sở vẽ, mà đã sảy tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá hạ.

Siége : 168, Rue Lê - Lợi — Hanoi
Succursale : 63, A Me Joffre — Thanh-Hóa

Lần lượt bốn người kế tiếp nhau mà múa giòm, múa đảo, múa dài dao. Sau hết, người trùm xin chia ra làm hai cánh, giả đánh nhau để hiểu phân phủ một cuộc vui hiếm có. Đào Phùng lấy làm thích chí, hoa tay, múa chân nói :

— Ô, thế thì đẹp lắm nhỉ. Già đại nhân cũng cho phép tôi ra múa may với họ thì vui biết chừng nào.

Phân phủ chưa kịp trả lời thì bốn người mai võ đã kẻ dao, kiếm, kẻ đảo kinh đánh nhau loạn xạ. Bỗng huych một tiếng, giày thừng treo tội nhân đã dứt và nhanh như cái cát, một người trong bốn người đã gõ trống cho tội nhân, trong khi ba người sấn vào đâm chém phân phủ. Linh trắng hoảng hồn vó lấy ghế dơ lên đỡ. Nhưng bọn kia cũng chỉ đánh dọa để mở đường mà thôi. Vụt một cái, cả năm người đã ra khỏi công phủ chạy miết.

Nhân lúc phân phủ và binh lính chạy hỗn loạn và kêu la ầm ĩ, Đào Phùng lén được ra cổng theo bọn kia trốn thoát.

TÒ PHẨ-KHUYẾN

Trên con đường nhỏ chạy ven chèn đè sông Cầu rẽ vào làng Vĩnh-thể, người ta thấy một nhà sư trẻ tuổi, thân thể trắng kiện, tay chống gậy trúc, vừa đi vừa làm đám niệm phật. Một chú tiểu cũng vạm vỡ như nhà sư, gánh một đôi thúng đi theo sau. Trong một bên thúng có một cái tay nải nâu, và ở bên kia có mấy quyển kinh và nhiều giấy mà gói trong chiếc khăn tay nâu cũ. Hình như nhà sư thông thuộc đường lối trong làng lắm, vì thấy đi thẳng vào một xóm tới một tòa nhà ngói, đứng ở cổng mà nói rằng :

— Nam vò a di đà phật! Nghe tin ông bà dày hăng tâm hăng sản, sãi tôi đến xin ông bà mở lòng tu nhân tích đức mà cùng vào việc sửa sang chùa chiền. Nguyễn chùa Nghiêm-xá...

Không dẽ cho sư ông nói dứt câu, chủ nhà quát lớn :

— Sư với mõ gì! Đem cho họ một đồng kẽm, một đồng kẽm thôi, mà bảo họ đi đi.

Nhà sư nimb một nụ cười khinh bỉ và toan cất tiếng bá ngọt lại mấy câu rồi đi thẳng. Nhưng giữa lúc ấy, ở trong nhà đi ra một vị thiếu nữ rất xinh tươi khiến nhà sư ngày người đứng ngắm, không rút ra mà đi được.

Thiếu nữ dịu dàng bỏ vào thùng nhà sư dăm đồng kẽm mà nói rằng :

— Mẹ tôi cúng, xin sư ông nhận cho.

Nhà sư cúi đầu nói :

— Đa tạ tin chủ.

Rồi cất tiếng du dương, trong trẻo nhí nhảnh nhìn thiếu nữ mà đọc một bài sau này :

Từng mảng rằng : kẻ dựng phúc hẳn là gấp phúc, tên ghi muôn kiếp đá không mòn; người tìm nhân áu lại được nhân, dấu đê nghìn năm gương chẳng bụi.

Nếu cảm thẳng chiếc bóng theo vào lách, cần nhắc hàng mây tóc nhận không sai.

Đức phật ta : chén nỗi ăn thiêng, tịch hay phép nhiệm.

Lá buồm gấm thoi gió từ bể giác, doanh mè nhẹ chở kẻ trầm luân, bóng đèn hoa lồng mây tuệ ngàn thiêng, bể khô sáng đưa người ám muội...

Tiếng trong nhà lại thét ra :

— Liê! Cho tiền người ta rồi bảo người ta ra đi, hát với xướng mãi.

Thiếu nữ có vẻ không bằng lòng đáp lại :

— Thưa mẹ, mẹ dẽ nhà sư đọc hết bài phả khuyễn đã.

Nàng quay lại nimb cười bảo nhà sư:

— Sư ông cứ đọc đi.

Sư ông hình như cũng vui lòng chiều ý cô gái đẹp, lại cất tiếng ngân nga đọc tiếp :

Sai tôi nay : gấp thủa minh thời, sinh tâm nam tử.

Võ dẹp loạn dã không hề thao lược, vẫn tri yến lại chẳng biết kinh luân.

Tiến thi quan, nghe đường ấy khó nhằm, trong thế giới ba nghìn dì, kia trời đất xanh xanh nào có phụ; đạt mà sư, xem đạo này cũng phải, đường tu hành ba mươi sáu, với cỏ hoa hơn hòn cũng là vui.

Làm chi tham dục dẽ, nên lòng, luồng chịu khiên vưu cho lụy tiếng...

Một tên người nhà chạy vội ra :

— Thôi, nhà sư đi đi.

Rồi hắn chắp tay lễ phép nói với thiếu nữ :

— Bà lớn truyền cò vào ngay.

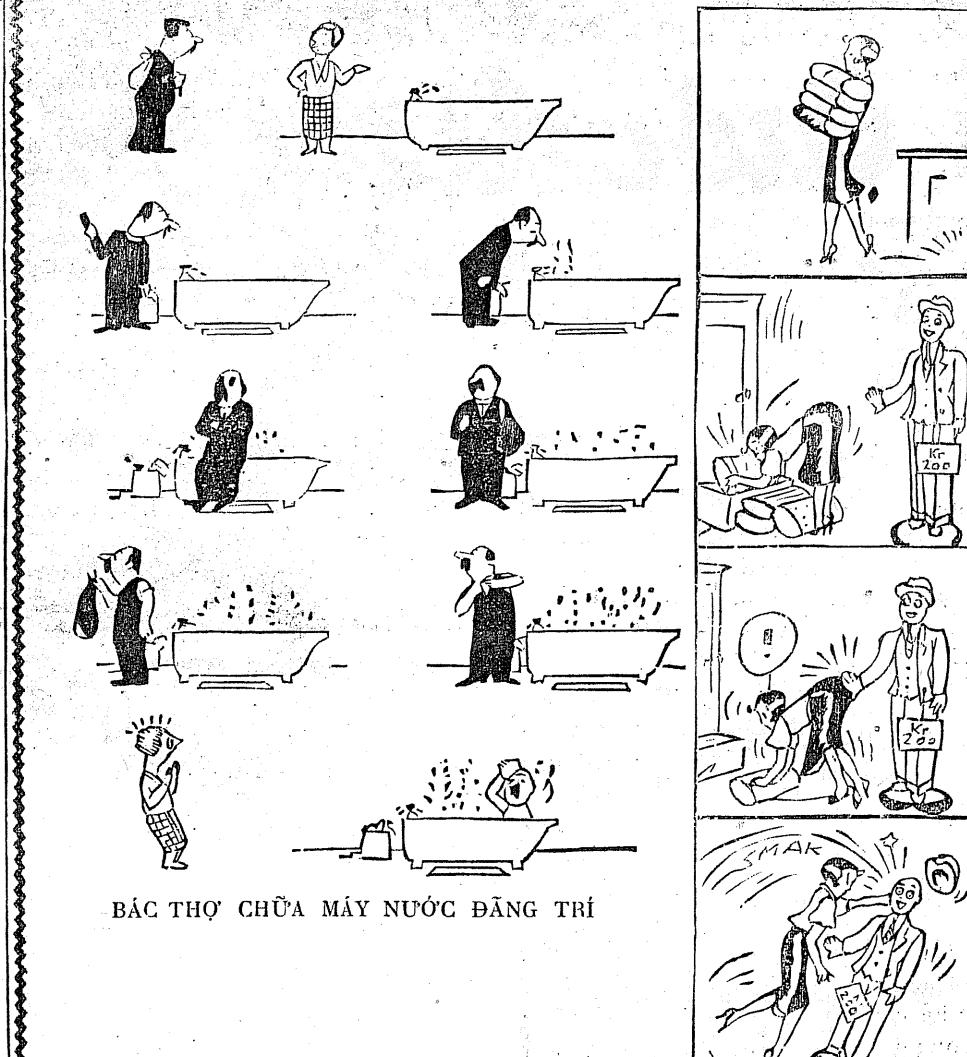
Thiếu nữ phung phiu :

— Vào thì vào!

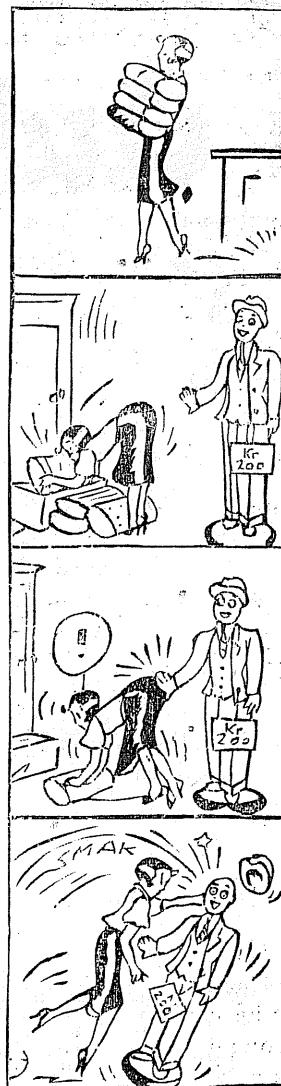
(còn nữa).

Khái Hưng

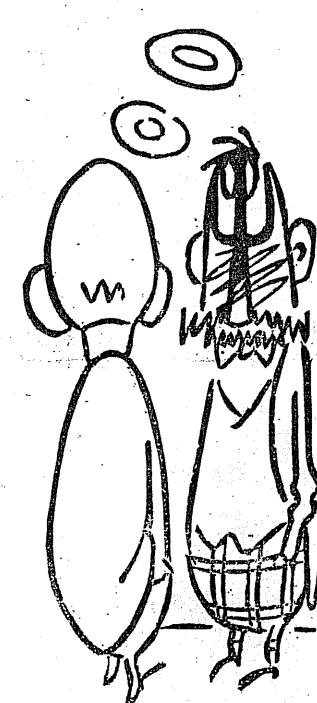
NỤ CƯỜI NƯỚC NGOÀI

BÁC THỢ CHỮA MÁY NƯỚC ĐĂNG TRÌ

CÔ BÁN HÀNG VÀ
TUONG KIỀU MẪU

— Sí-gà anh dài tôi hôm hay
ngon quá.

— Chẳng là gì! Tôi lấy lầm
hộp.

DAGENS NYHETER

CHẮNG VÌ LỢI

— Thôi em đừng khóc nữa. Nó không
chơi với em thì em tìm bạn khác.

— Vâng, nhưng bố nó lại bán bánh ngọt
eo!

Có dự thi cuộc thi của C. P. A

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI CHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYỄN CHẾT

HIÊU CON VOI

1 lo, 3gr. 0 \$ 20 — 1 tá 1 \$ 60
1 lo, 6gr. 0 .3.0 — 1 tá 2 .50
1 lo, 20gr. 0 .7.0 — 1 tá 6 .00

PHUC - LO' II
79, PAUL DOUMER - HAIPHONG
— BÁN BUÔN VÀ BÁN LẺ —

Đại-lý: MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon
Đông-Dức, 64, Rue des Canonnais, Hanoi — Thiên-Thanh
phố Khách, Namdinh — Phúc-Thịnh, phố Gia-Lou, Hué

HIÊU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOÀNG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HÀI

BẢO-CHÉ HẠNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ - nhân tiếp khách và trông nom chẽ các đơn thuốc cần thận
CÓ BÁN : Rượu bồ VIN Tonique Alexandra 1\$05

Cuộc chiến báo

Chửi nhau hoài...

KHÔNG có năm nào, ở trong Nam, cuộc tranh cử hội đồng quản hặt dữ dội và kịch liệt như năm nay.

Nếu các người ứng cử hội đồng đó chỉ là những người ngoài làng báo, thì sự tranh cử của các ông đó không có quan hệ gì đến ai, nhất là đến độc giả.

Nhưng các ông đó lại là những người làm báo.

Khi mới xuất bản báo, các ông đã chia là vì nước vì dân. Đến nay ra tranh cử — cũng vì nước vì dân — nên các ông đó đem ngay tờ báo làm một thứ hàng cổ động cho mình.

Như các ông ở báo Đầu nhà Nam, và ở báo Saigon.

Xuất hai tờ báo, người ta chỉ thấy các ông ấy... « chửi » nhau thậm tệ, và nói xấu nhau hết chỗ nói — cả đến những cái quảng cáo cũng như thế.

Người ta chỉ còn lấy làm tiếc rằng, tiếng annam tuy là một tiếng giàu nhất về các câu chửi rủa nhau, mà cũng chưa đủ chữ cho các ông ấy dùng.

Ông này bảo ông kia là gat dàn, lừa nước, là người lường thầy, phản bạch, là kẻ cắp trong xã hội, là con trùng trong đám dàn. Ông kia bảo ông này là người vò liêm sỉ, là kẻ khốn nạn, là một người vò lường tám, là một anh dáng chết vầm, chết chém...

Nghĩa là, những ngày tranh cử ấy,

hai tờ báo Đ. N. N. và Saigon đã thành ra hai cuốn tự vựng đẽ kẽ cứu những câu nói móc, xô xiên, chửi rủa tục tằn tàn tệ.

Ngày ấy, hai tờ báo có đăng những bài như thế này : (xin nhớ là tờ báo, theo lời tuyên bố của các ông, là cơ quan ngôn luận, bênh vực quyền lợi của người trong nước).

Trang nhất

Cột nhất : xã thuyết : chửi nhau.

Cột nhì : luận thuyết : chửi nhau.

Cột ba : lý thuyết : chửi nhau.

Cột tư : thời đàm và thời bình : chửi nhau.

Trang nhì

Thơ văn : chửi nhau.

Vui cười : chửi nhau.

Truyện ngắn : chửi nhau.

Trang ba

Thời sự : chửi nhau (lẽ có nhiên rồi).

Tin tức : chửi nhau (...idem....)

Binh phẩm : chửi nhau.

Trang tư

Truyện dài : chửi nhau.

Quảng cáo : chửi nhau.

Phóng sự lớn : chửi nhau.

Phóng sự nhỏ : chửi nhau.

Phóng sự dài : chửi nhau.

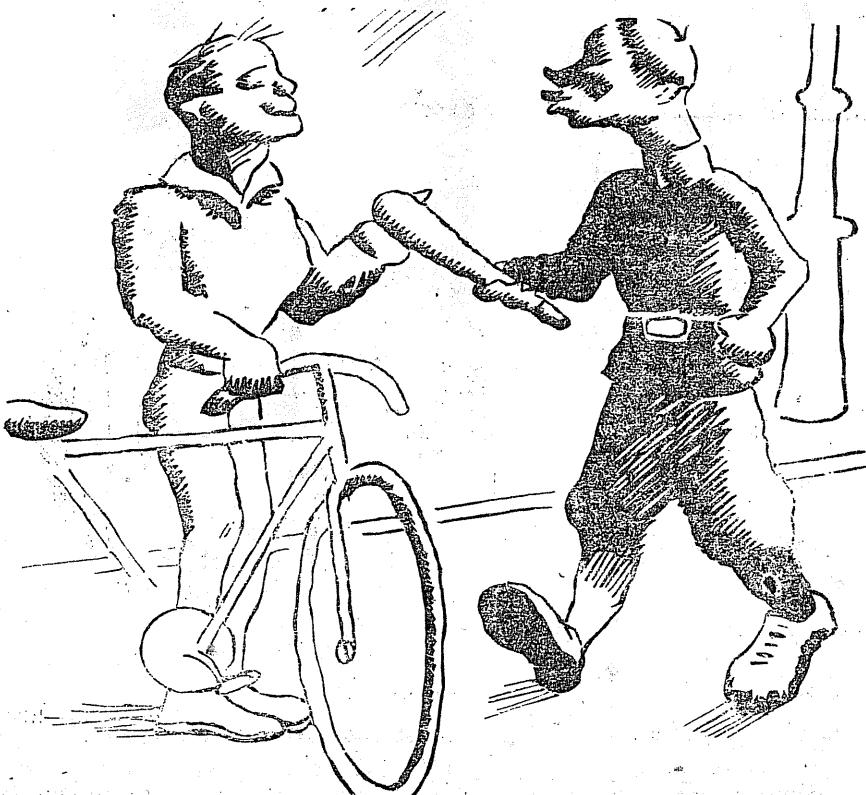
Phóng sự ngắn : chửi nhau.

...chửi nhau, chửi nhau tuốt.

Giá tên hai tờ báo đó cũng dồi là « Báo chửi nhau » nữa thì thật tốt.

Thật tốt, nghĩa là hai báo đã theo đuổi cái mục đích báo cho đến cùng.

LÝ LUẬN

Đ.X. — Đèn đâu? Tôi rồi!

— Nếu tôi, ông đã không trông thấy, mà ông trông thấy, tôi tức là chưa tôi

Có dứ thi cuộc thi của C. P. A.

PHI-YEN
GUOC TAN THOI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp
PHUC - LONG
43 RUE DES GRAINES/HANOI
KHUE.PUBLIS STUDIO

MUỐN CHO ĐƯỢC: TRÁNG - KIỆN, KÉ
PILU

LABO
59 RU

khỏi xanh xao, thiếu
máu, yếu đuối, gãy
mòn và liệt-dương

Có bán tại hiệu: PHARMACIE

Vợ chồng không nên kh

THÁNG NGÀY QUÀ

HƯƠNG PHAI, TÌNH NHẤT

Tháng ngày qua, tháng ngày qua..

Sự đời thay đổi nghĩ mà buồn tênh !

Vợ chồng kết nghĩa ba sinh,

Thời kỳ «mặt nguyệt», ái-tình chúa chan.

Chồng là phượng, vợ là loan,

Quí nhau như ngọc, như vàng sánh đôi

Câu rằng : « Nhất mợ nhì trời »,

Mợ rằng : « Duy cậu là người đáng yêu ».

Quí nhau như thế sơn keo,

Xa nhau một phút, ra chiều nhớ mong.

Hai thân nhưng một tấm lòng,

Tưởng chừng ân-ái, thủ ý chung đến già.

Tháng ngày qua, tháng ngày qua..

Xuân đi, mợ đã phôi pha má hồng.

Vũ ngày chảy, lung ngày cong.

Nái xé xốc xéch, con bồng con mang.

Còn đâu cảnh phung củng loan,

Thần tho' dưới nguyệt, mợ màng dưới hoa

Gối chăn, cậu đê thò-o,

Đi khuya, vè muộn, cơm chờ, canh mong.

Ái-ân, cậu sê đôi lòng

Còn đâu đầm-thắm, mặn nồng như xưa!

Tháng ngày qua, tháng ngày qua..

Sự đời thay đổi, nghĩ mà buồn tênh !

TÚ MÔ

cứ trong tòa soạn một tờ báo nào, cũng phải có một vài cái biển treo ngay trước mặt những người viết.

Một biển đề rằng: Làm báo cốt nhất phải sạch sẽ.

Một biển đề rằng: Cảnh không được nói và nhỏ bậy.

Còn cái biển thứ ba đê... đê... thật tôi ngập ngừng không giám nói. Nhưng thôi, sự thật là, quí đã. Vả lại ông Pagès đã mạnh bạo nói, có gì ta cũng không mạnh bạo nói?

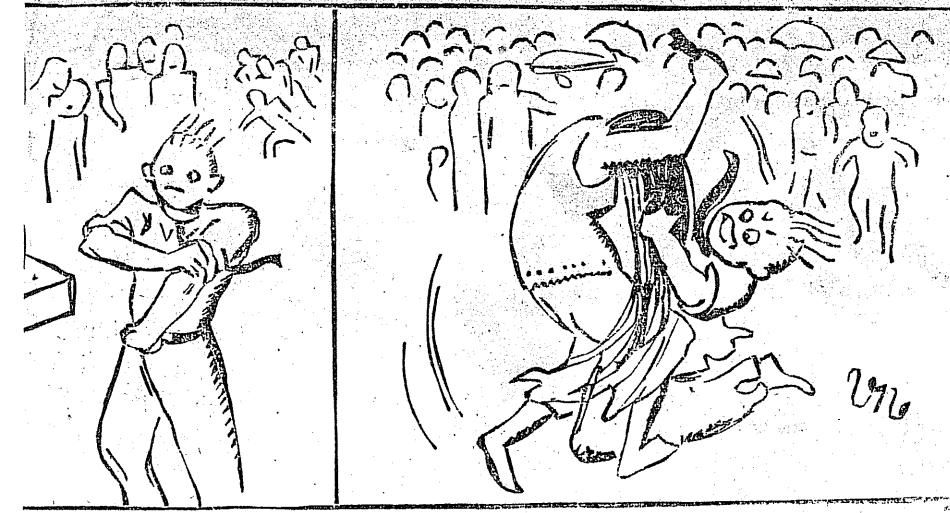
Biển ấy đê... đê, khốn nạn, tôi vẫn ngượng nghịu thế nào ấy. Nói ra chỉ sợ người ta mất lòng.

Nhưng, cần quái gì. Ta cứ thẳng mà nói, cứ mạnh mẽ mà nói, không quản ngại gì cả.

Vậy, cái biển quí hóa ấy đê rằng:

— Cảnh phóng uế.

Thạch-Lam

hài đóng cửa lại... bảo nhau

ÔNG PHÁN TỔ CHỨC ĐI HÀT

Nào ai tìm thú trăng hoa.
Hôm nay thử bảy thế mà suýt quên.
Muốn đi hát, túi ít tiền,
Cố phần phải gọi, hùn thêm vốn vào.
Một cháu hát có là bao,
Nhưng kinh tế chẳng rỗi ráo như xưa.
Anh em nếu vi nào ưa,
Nhận nhời ký giấy xin đưa ngay tiền.
Cháu chạy nhất định ba nguyên,
Cố phần chỉ độ bốn viên là cùng.
Chia làm ba hạng rất công,
Hát xong, ngủ lại một đồng bốn mao.
Thực là phải giá chẳng cao,
Hạng nhì, không ngủ, tám hào rẻ ghê.
Anh nào trống chẳng biết nghe,
Ngồi chơi uống nước, chán chê lại nhà.
Bốn hào tinh giá hạng ba,
Chẳng còn ai phải kêu ca thiệt thòi.
Anh nào tính nết lôi thôi,
Nhân tình, nhân ngã, lá loi nô dừa.
Trả thêm một khoản thu thừa,
Ba nhào ngoại phụ, tùy mua thực dùng.

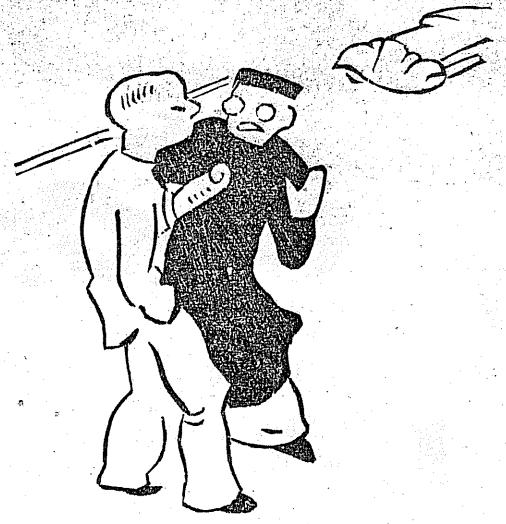
Hoặc là thuốc lá hút chung,
Hoặc cho đầy tớ thường công sai dòi.
Đã mang cái tiếng làng chơi,
Chơi cho khét tiếng với đời là ngông.
Cháu chạy tính toán tạm xong,
Muốn kiêm cả mặn tùy lòng bỏ thêm.
Mua vui chả mấy đồng tiền,
Sướng tai, thích mắt, ngắm tiên trên
Xét ra thật thú vô ngần,
Có làm thiết tưởng cũng cần có chơi.
Nôm na vội thảo mấy nhòi,
Hỏi xem cho biết ai người đồng tâm.

Hải-Văn
(Hung-Yen)

Sự thật ở miệng trẻ

CÂU LÙN — Mẹ ơi! Mẹ di đâu thế?
ME — Mẹ di lê dài. Ở nhà coi nhà.
— Me di lê à? Lẽ quan phải không
me?
— Ai di lê quan lại mang vàng giấy,
thằng này giở hoí.
— Thế me lê ai?
— Tao lê thánh.
— Lẽ thánh! Sao lại phải lẽ thánh?
— Năm nay làm ăn không được
khá, nên tao di lê thánh, thần phù hộ
cho, chứ sao.
— Sao me lại phải mang vàng hương
di?
— Không mang vàng hương thì lê gì?
— Thế thánh lấy tiền rồi thánh mới
phù hộ cho? Thánh cũng ăn tiền à?
— Phải tội chết.
— Thế bây giờ me không mang vàng
hương, cứ lê không có được không?
— Mày nói già lắm. Lui ra cho tao di.
— Nhưng me ơi, con có nom thấy
thánh đâu, chỉ có tượng thì làm thế
nào mà nhận được tiền. Mà tiền bằng
giấy thì tiêu thế nào?
— Ngài vẫn quanh quất xung quanh ta.
Vàng hương này đốt di thì thành ra
tiền thật, rồi ngài thu nhận lấy.
— Thế sao me không đốt vàng ra
rồi làm thành tiền mà tiêu, tội gì me
phải di vay đâu?
— Ngươi tràn tiêu thế nào được.
— À ra chỉ có thánh mới tiêu được?
— Ủ.
— Sao người trần gian lại có quyền
làm ra tiền cho thánh tiêu? Làm tiền
cho thánh tiêu như vậy có phải xin
phép ai không?
— Không. Hỏi mãi thôi!
— Thế không sợ bị tù à, me?
— Không. Việc gì mà bị tù?
— Thế sao hôm nọ thiêy con bảo ông
gì ấy làm bạc giả nên bị tù.

— Làm bạc giả thì bị tù
hắn đi rồi.
— Thế làm vàng giả không
bị tù à, me?
— Có ai làm vàng giả đâu?
— Làm vàng bằng giấy
thì me bảo thật với ai.
— Mày nói giờ lầm. Tiền
này chỉ làm để cho thần
thánh tiêu thôi.
— À ra chỉ thần thánh là
tiêu được tiền giả, phải
không me?
— Thằng này hỏi ngớ
ngẩn mãi thôi. Đi vào.

Tuổi thanh niên như mình cần phải tiến.

TIN TÚC... MÌNH

Hanoi — Ông Nguyễn-văn-
Vĩnh đang soạn một cuốn sách
nhan đề là « Đối hạm ». Cuốn
sách đó rất có ích cho chúng
ta. Chẳng hạn, nếu ta muốn
biết làm nghề viết báo ngang
hàng với phẩm hàm gi bên
quản trường thì chỉ việc mở
tới mục « báo » là thấy rõ ràng.

Trong sách ấy lại có mục
day viết văn tế thành-hoàng
bằng chữ quốc ngữ và dịch
những tiếng thông xướng ra
tiếng annam.

Ai muốn mua, phải đặt tiền
trước (0\$50 một cuốn).

Hanoi — Nhà diễn thuyết
trú danh Nguyễn-huy-Hợi
đục đích để đón kiện báo. Loa
về tội hại hức hủy báng, lấy
cớ rằng tờ báo kia cố ý đặt
tên là « loa » (loa vây) để làm
ô-uế cái hiệu « loa » của
mình (loa kèn).

Nhà diễn thuyết sẽ xin tờ
bắt báo bồi thường cho mình
một trình danh giá.

Cũng như mình đang đi trên con đường
này nếu lùi là...

TRAN
H9.

chết!

Hàng Bóng — Tạp chí Văn
học sắp sửa định bản, vì ông
cử Dương thấy báo chí xuất
bản nhiều quá, sợ số báo Ván
Học in ra không đủ dùng
về việc tra đổi báo chí với các bạn
đồng nghiệp Ông cử đã thu xếp hành lý
để xuống thuyền buồm đi Koóng-tống.

Saigon — lão Phụ Nữ Tân Văn sắp tái
bản. Trong số đầu sẽ có những bài :

1. Từ nay nhất định không định bản
nữa, của bà N. Đ. Nhuận.

2. Xin lỗi những người mới mua năm
và phân trần lòng thành thực với họ,
của N. Đ. Nhuận.

3. Những bài diễn văn của cô Kiêm
trong khi báo P.N.T. V. tạm đình bản
(độ vài chục trang thôi.)

4. Tôi về rừng, của Phan-văn-Hùm.

5. Chấn hưng nghề đánh cá, nhất là
nghề bắt ốc, của cô N. T. Kiêm.

6. Bộ ngực phòng của em (cô Phan-
thi-Nga).

Sẽ trích 10 phần trăm số tiền mua
năm để trợ cấp cho những báo có ý
định bản.

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

Muốn được một mối lợi to: thì các nhà
buôn nên dự thi cuộc thi quảng cáo đẹp của

C. P. A.

vì nhiều người sẽ biết đến cửa hiệu mình

Nhớ xem thè-lê ở Phong-Hoa số 135, 136

— Giá rất rẻ —
Mỗi hộp : 0 \$40
Một lần chữa { 2 . 10
6 hộp .

JOASSAGNE. 59. Rue Paul Bert — Hanoi

CHƯƠNG TUYẾT.

(Tiếp theo)

LÚC Dũng đến nơi thì tòa đã bắt đầu sứ. Người đến xem đông quá, phải đứng chen chúc cả ra hiên gác. Dũng cố len mãi mới vào được gần chỗ các nhà báo ngồi. Dũng kiêng châm, người mắt nhìn vào trong, nhưng vì lúc đó còn sủ việc khác mà Loan lại đứng hiên bên kia nên chàng không thấy.

Đã hơn hai năm nay, Dũng chưa gặp mặt Loan.

Đứng lấp sau bức tường, chàng pháp phỏng, hồi hộp đợi đến giờ sứ việc Loan. Chàng có ý nhìn quanh xem có gặp người quen nào không. Chàng thoáng thấy Hoạch ngồi ở bàn các nhà báo, mắt nhìn lên trần, và cũng như đang nóng ruột đợi họ sứ việc này cho chồng xong đi.

Bỗng có tiếng mõ tòa gọi:

— Nguyễn-thị-Loan !

Bao nhiêu người trong phòng đều nghiêng đầu về đằng trước. Dũng được cái may đứng ở một chỗ có thể nhìn mặt Loan một cách rõ ràng. Chàng thấy quả tim đập mạnh và thoáng trong một lúc, chàng quên cả những người sung quanh, quên cả nơi chàng đứng là tòa án, quên cả việc xử Loan, mà chỉ biết rằng lúc đó là lúc chàng được cái mừng gặp Loan, gặp một người chàng vẫn yêu trong bao lâu mà bây giờ mới được thấy mặt. Tuy vậy, nhưng chàng vẫn đứng nấp sau một người khác nhìn ra; chàng sợ Loan nhìn thấy chàng. Lúc Loan theo người sen đầm bước vào, và vô tình quay nhìn về phía Dũng, Dũng vội vàng quay mặt đi.

Lúc gọi những người làm chứng lên. Dũng nhận thấy có Lâm và Thảo trong đó.

Sau khi những người làm chứng đã ra cả ngoài rồi, Loan thông thả bước ra đứng vịn vào vành móng ngựa. Lúc ấy Dũng mới dám nhìn kỹ, chàng thấy Loan gầy và xanh hơn trước nhiều. Nét mặt nàng lúc đó thản nhiên, không lộ một chút sợ hãi, lo lắng.

Những người đến coi ngạc nhiên nhất khi thấy Loan cất tiếng trả lời ông chánh án bằng tiếng Pháp một cách dõng dạc, điềm đạm.

Nàng cứ thong thả kê lại một cách rõ ràng những việc đã xảy ra. Nàng không nhận đã giết người, nàng chỉ tỏ ý hối-hận rằng vì mướn giữ mình mà một người đã bị chết oan.

Đến lượt bà phán lên kê lại, thì những việc lại xảy ra một cách khác hẳn. Bà nói là Loan đã định tâm từ lâu và hôm đó trước khi sinh sự, vò xem sách để tiện có dao giết chồng.

Không ghét. Chỉ tại Thị-Loan vì thông minh, nên sinh ra kiêu hãnh, không coi ai ra gì cả. Kinh mẹ chồng, kinh bố chồng, kinh chồng. Người nào thị cũng cho là vô học thứ. Các ngài hẵn đã rõ cái hại đọc tiểu thuyết của những bọn thanh niên biêt tiếng Pháp: một luồng gió lăng-mạn cuối mùa thời qua đã dề lại biết bao tai hại.

Trong đám người đến xem, tiếng nói truyện bỗng rào rào lên một lúc. Ông chánh án phải ra lệnh bảo yên.

Dũng chỉ dăm dăm nhìn Loan ngồi ở giữa hai người sen đầm, dựa lưng vào thành ghế, hai tay xếp vào lòng, thần thờ như không dè ý đến những lời khai của mọi người lên làm chứng.

Một lúc sau, ông chưởng lý rũ tay áo đứng lên, quay mặt về phía mấy người bồi thẩm. Dũng cũng nhìn lên và nghĩ thầm :

— Không may cho Loan gặp mấy ông bồi thẩm già này là những người xưa nay vẫn có tiếng là bênh vực cho nền luân lý cổ.

Ông chưởng-lý, sau khi từ tốn kể lại việc xảy ra, bỗng giơ thẳng tay chỉ vào mặt Loan và cao tiếng buộc tội :

— Người này đã giết! Tay người này đã nhuộm máu và hơn nữa, nhuộm máu của một người chồng, một người chồng hiền-làm cả đời chỉ có mỗi một cái lỗi là cái lỗi lấy phải một người vợ ác. Thị Loan này đã có đi học, mà đi học đến năm thứ tư bực Cao-đẳng tiểu học, ở xã-hội annam như thế, hẳn phải là một người thông minh. Đã là một người thông minh mà có lý nào dè cho hết thấy mọi người trong nhà, trong họ, không một ai là không chê,

“Vì kiêu căng, vì lăng-mạn lại vì so sánh những cảnh thần tiên thấy trong tiểu-thuyết với cái sự thực tầm thường trước mắt, nên Thị-Loan tìm cách thoát ly.

“Cho là Thị Loan muốn thoát ly nữa, nhưng thiếu gì cách. Thị không nghĩ thế. Thị nỡ giết chồng trong một lúc giận dữ. Thị dùng một cách dè thoát ly nhẫn tâm, vô nhân-đạo.

của Nhật-Linh

Lúc đó, thi chỉ cốt cho hả giận riêng. Thị không biết rằng người làm cho thị giận lại chính là thị đó.

« Thị Loan không thể cãi rằng không định tâm giết chồng. Nói rằng cầm dao đe dề cái lợ đồng trong khi né mình tránh khỏi là một sự vô lý. Mà không cái gì tỏ ra rằng người chồng xác lợ đồng đe đánh chết vợ, hay đó chỉ là đe dọa một người vợ, một người vợ đã hồn với mẹ mình đã đánh mẹ mình ! Thị Loan đã rất khôn-khéo, phải, rất khôn khéo, vì đã giết chồng một cách rất tài tình, giết chồng mà đã khéo làm ra như là chồng tự giết mình. Tôi rất phục. Nhưng cái khéo đó là cái khéo của một người nham hiểm, một người gian trá.

« Tôi xin tòa trị tội thật nặng đe làm gương cho người khác. Không phải là lần đầu, tòa phải sử một việc như thế này. Những việc lôi thôi trong gia-đình không biết bao nhiêu mà kể. Biết bao nhiêu gái non quay cuồng vì cái luồng gió lăng-mạn mà tôi nói đến lúc này đã quên hẳn cái thiên chức làm một người dâu thảo, một người vợ hiền, làm cột trụ cho gia-đình như những bực hiền-nữ của xã-hội annam cũ. Họ quay cuồng muốn phá bỏ gia-đình mà họ tưởng là nơi tù tội của họ. Gia-đình lung lay, xã-hội sẽ bị lung lay, vì cái xã-hội annam này được vững chãi chỉ là nhờ ở gia đình.

« Người Pháp đến đây là để giữ lấy nền tảng của xã-hội dân bảo-hộ. Minh không thể khoan dung được, vì khoan-dung tức là yếu-ót. Để cho

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

MỚI VỀ BÚT MÁY NGỎ KAOTITHE

KAO LO

Mềm hơn ngòi bút vàng, viết rất trơn. Dũng rất tiê lợi, có thể thay được bút chì tim (Polycopte) viết ba bản một lúc rất rõ ràng. Bút KAOLO bán có giấy bảo hành trong ba năm.

Bá buôn bán lẻ tại : LIBRAIRIE NOUVELLE

PLACE NÉGRIER HANOI

DÉPOSITAIRE GÉNÉRALE POUR HANOI - HAPHONG - NAMDINH

Ardoises factices quadrillées

BẢNG ĐEN: 17×25 m/m giá 0\$10
(CARTON) : 18×27 m/m giá 0.12

BÁN LẺ KHẮP CÁC HIỆU SÁCH CÁC TỈNH

Mua buôn { SAO - TRI, Hanoi

? ? { NAM-TÂN, Haiphong

Vệ-sinh

Hiệu Coiffure nào biết quý khách, biết chiều khách, biết theo phép vệ sinh chỉ dùng toàn phẩm “Con gà” chăm vúra chàng mặt thơm, không bị hơi giao, không lây hắc lão.

gia-đinh tan nát, xã hội tan nát, ấy là lỗi ở ta. Nhất là những bọn gái này lại dựa vào những lý thuyết ta đem dạy họ để phá những cái mà bỗn phận ta phải giữ. Vẫn biết là họ hiểu nhầm! Chính vậy! ta phải tố cho họ biết rằng họ hiểu nhầm, mà việc cải cách xã hội không phải là việc của những bọn tuổi còn non nớt, học thức còn giờ giang, chỉ được cái kiêu-căng là không bờ bến.

« Thị Loan là một người có tội với gia-đinh. Nhưng cái tội lớn nhất của thị, là cái tội giết người, cố ý giết người. »

Lúc ông chưởng lý xuống, trong phòng yên lặng không có một tiếng động. Ai nấy đều chăm chú nhìn vào ông trạng-sư. Dũng đê ý nhìn Loan, vẫn thấy Loan ngồi không nhúc nhích, như xa xăm, không mấy may lộ chút cảm-động. Thật ra thi lúc đó, khi nghe thấy mấy câu cuối cùng của ông chưởng lý, sự liên tưởng đưa trí nghĩ Loan nghĩ đến Dũng; nàng không ngờ đâu, cách nàng chỉ có mấy thước, Dũng đương dám dám nhìn nàng và hồi hộp, lo sợ cho nàng.

Thấy trạng sư cúi xuống hỏi, Loan giật mình, ngừng mặt lên đáp mấy câu vắn tắt. Trong phòng lại có tiếng ồn ào. Dũng lắng tai nghe hai người đứng cạnh thì thào nói truyện. Một người nói:

— Thế này thì ít ra cũng phải 10 năm...Tôi nghiệp con người đẹp như thế mà phải ngồi tù.

(Còn nữa)

Nhất-Linh

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

XIII GIO' K THI HIẾU

HAI MÓN THUỐC TRỊ LẬU, GIANG RẤT THẦN HIỆU

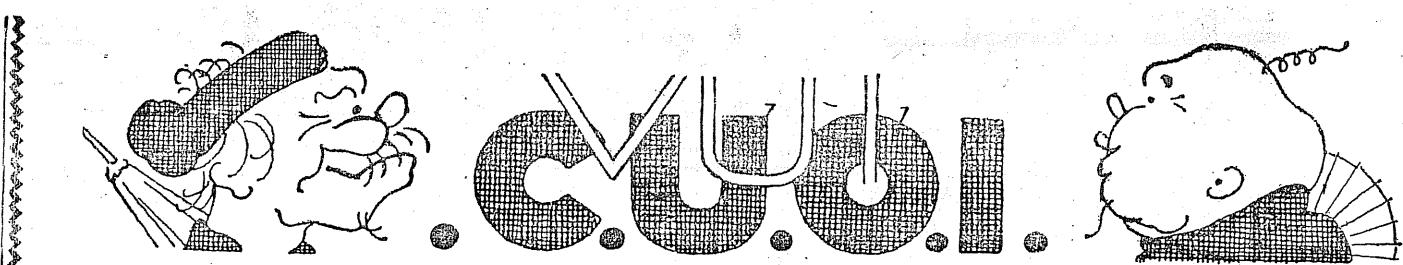
Nếu dùng đủ thứ thuốc mà bệnh chưa khỏi,

1. Bệnh Lậu thì nên mau mau dùng thuốc Châub phách qui đồng hoàn số 15, Giết sạch vi trùng, làm thông tiểu liên, không công phạt tạng thận, không hại đường sinh dục, chóng khỏi bệnh mà lại rẻ tiền. Giá mỗi hộp 1\$ dùng 5 hôm. Bệnh mới phát dùng ít mà chóng lành. Bệnh kinh niêm dùng nhiều thì tuyệt vời.

2. Bệnh Giang mai nên dùng Giải độc sát trùng hoàn số 26, giải hết gốc độc, sát hết vi trùng, không hại đường sinh dục, khỏi sờ di truyền cho con cháu. Giá mỗi hộp 1\$ dùng 5 hôm. Bệnh mới phát nên dùng sớm khỏi sờ thành kinh niêm. Bệnh kinh niêm mau lo trú, khỏi lo hậu hoạn.

VÔ-VĂN-VÂN DƯỢC-PHÒNG Thuadumot (Nam-kỳ)

Đại lý-HANOI: Nguyễn Văn Đức, 11, Rue des Caisses-YÊN-BA Y: Maison Phú Thọ, 8, Yên Lạc-PHÚ-LÝ: Bùi Long Tri-NAM-ĐỊNH: Việt Long, Sau Chợ Cửa-Trương-HONGAY: Hoàng Đạo Quí-THANH-HÓA: Gi Long được phòng VINH: Sinh Huy, Rue Maréchal Foch-THÁI-BÌNH: Trần Văn Nhã, Maison Phuc Lai-Trúc Ninh hiệu à ĐÔNG-ĐỘNG

Của N. V. Kỳ - Vinh

1. Câu giày

— Lạ quá! Từ sáng đến giờ, tôi câu luôn được hai chiếc giày.

— Không lạ đâu! Tại bác vô ý bỏ mồi vào trong một hộp xi đánh giày đấy.

2. Không làm gì cả

Thầy giáo bắt học trò làm một bài luận:

« Nếu anh được cha mẹ để lại cho một vạn bạc, anh sẽ làm gì? »

Hôm sau, Tô dem bài đến trường nộp. Trên trang giấy trắng, chỉ có mấy chữ: « Không làm gì cả ».

Của Tiêu Lang - Hanoi

1. Giữa Hanoi có gì?

Đồ.— Giữa Hanoi có gì nào?

Hải.— Có hồ Hoàn-kiếm.

— Không phải.

— Ai cũng bảo thế, mà anh lại bảo không phải.

— Giữa Hanoi có chữ N...

2. Lưới pháp luật

Con Lý Toét (đọc nhặt trinh) — Hôm 30 mười hai, tên đồ đệ Ba-Sinh đã sa vào lưới pháp luật.

Lý Toét (súng sút hỏi con) — Nay cả, lưới pháp luật rộng nhỉ. Mai ra Hanoi hỏi xem đâu bán, tao phải cõi mua một cái đệm chằng dưới đầm bắt cá hẵn là được nhiều.

Của T. L. Hanoi

Xã Xệ làm thuốc

X. X. — Cụ lợ ơi, mắt cụ đồ đẽ thế kia mà không lo thuốc men thì khốn.

L. T. — Bác ơi, tôi đã nhiều mà chưa bót đầy.

X. X. — Nay, tôi có món thuốc hay lắm, xin mách bác.

L. T. — Thế thì còn gì phúc bǎng.

X. X. — Nay bác ra nghĩa-dịa xem có mà ai mới chôn, thì quật lên, dập áo quan ra...

L. T. — Làm như thế họ kiện thì khốn.

X. X. — Ấy, nhờ họ kiện mới chóng lành, vì thường tôi hay nghe họ nói: « Kiện cho nó một mẻ cho nó trắng mắt ra ».

Của V. L. Fanoi

1. Tiên

— Mẹ ơi, mẹ cho con bát chè con ăn nhé me nhé?

— Láo náo! Còn đẽ cúng đᾶ.

— Cúng xong rồi cũng đến ăn, thế thì mẹ cho con ăn ngay bây giờ có phải tiện không.

2. Liễn

Bố — Ngày Ngọc, con ra ông đồ. Nhiều quen thầy bảo ông ấy bán cho thầy một đôi liễn để mây hôm nãy thay treo. Con nói với ông ấy rằng chỗ quen biết thì ông bán cho đời nào hay đời ấy.

Con (ngạc nhiên) — Thầy nói gì vậy? Ông đồ lại bán liễn, mà mua liễn thì mua liễn tốt, chứ sao lại mua liễn hay? Mà thầy định treo liễn thì treo thế nào? Ai lại treo liễn.

Của N. Tri - Tam-kỳ

1. Sợ ở tù

Ông Cầm — Anh đi ăn cướp, bị phạt ở tù, anh có sợ không?

Anh tù — Bẩm ông, con sợ lắm. Con sợ ở trong tù này lâu năm, đến lúc được tha thì đã già yếu, con không dám ăn cướp được nữa.

2. Xã Xệ nói chű

Xã Xệ và Lý Toét đi chơi trong Bách-thú, dừng trước lồng nhốt cọp.

L.T.— Rủi cọp nó ra được thì chúng mình chắc chết,

X. X. — Sợ gi. Nếu cọp có ra được, thì đã có tôi đây. Bác không trông thấy cái quần hổ của tôi sao?

L. T. — ???

X. X. — Bác không rõ câu: mảnh hổ nan địch quần hổ ư?

Của N. K. Khu Thai-Binh

1. Giồng Đậu

Xã Xệ nghe mõ rao: «...già, trẻ, lòn, bé trong lồng, ai ai cũng phải ra đình giồng đậu», hốt-hoảng gọi vợ:

— Mẹ cu ơi! Bỏ bầm rồi, khoan giồng đậu đᾶ, làng bắt dem ra đình giồng kia.

2. Sợ rông

Con Lý Toét đánh võ cái bóng đèn, vợ Lý Toét mắng:

— Vó ý thế thi chết bỏ bõ mày.

Lý Toét mắng lại vợ:

— Con khỉ! Sao không chửi chết bỏ mày, lại cứ chửi chết bỏ bõ mày, làm rông người ta dì.

Việc PHAP LUAT

Muốn được việc một cách man chóng và đỡ tốn tiền, nên bàn trước với ông TRẦN-ĐÌNH-TRÚC Luật khoa cử nhân một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm

(Việc kiện cáo, mua bán, chia của v. v.)

SỐ 5 HÀNG GIA CŨ, RUE DES CUIRS, HANOI
(Cạnh bãi chợ Hàng Gia cũ)

BUỔI TỐI CÙNG TIẾP KHÁCH TỪ 8 ĐẾN 9 GIỜ

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN NGOÀI BẮC

Các viên-chức trước kia có tòng quân được linh hai lương hưu-trí

Trước kia các binh-sĩ hưu-trí vào tòng sự các sở nhà nước, đến tuổi về hưu chỉ được linh hưu-bỗng của nhà binh.

Nay có tin sẽ có nghị-dịnh cho các viên-chức hiện được hưu-bỗng nhà binh, khi về hưu sẽ được cả lương hưu-trí về ngạch mới minh làm.

Về số tiền trợ-cấp cho con cái chỉ được linh một trong hai thứ thôi.

Lĩnh cảnh-sát đi xe đạp cũng phải có đèn

Hanoi — Kể từ 5 Avril 35, các nhân-viên sở Cảnh-sát không cù ở ngạch nào, đi xe đạp cũng phải có đèn lấp-lác, đèn, thê cẩn-cuộc, v. v. như hết thảy mọi người.

Một cái máy mổ than Thái-nguyên nổ

Thái-nguyên — Hồi gần 3 giờ sáng hôm 21-3-35, cái máy mổ một của mỏ than Giang-tiên — cách Thái-nguyên 13 cây số — bị nổ, vì cho điện chạy nặng quá, 5 người thợ máy bị thương, số thiệt hại có trên một vạn.

Cuộc du-lịch ở Đ. D sang Pháp

Đến tháng Juin này, hãng Messageries Maritimes sẽ tổ-chức một cuộc du-lịch ở Đ. D. sang Pháp, khởi hành từ H. P. ngày 7 Juin 35.

Khách du-lịch sẽ được ở Pháp 14 ngày để thăm các tỉnh Paris, Versailles, Chambord, Tours, Lyon, Nice, Monte-Carlo và Marseille.

Tiền tàu đi về, tiền ăn, tiền xe, tiền trọ và đi chơi, hằng M. M. chịu cả.

Đi từ Haiphong hay Tourane :

Hạng nhất : 8. 700f, hạng nhì : 6.600f, hạng ba : 4.500f.

Đi từ Saigon :

Hạng nhất : 8. 200f, hạng nhì : 6.200f, hạng ba : 4.200f.

Nhà binh mờ gần một nghìn

Linh pháo thủ

Trong tháng Avril này, nhà binh sẽ mờ 485 lính người đường suối (210 bộ binh, 275 pháo binh) và 480 lính người đường ngược (370 bộ binh và 110 pháo binh).

CINÉMA PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

TUẦN LỄ NÀY — Chiếu phim:

La Porteuse de Pain

Chuyện phim rất cảm động éo le như đời người phải trải nhiều phen cay đắng ngọt bùi, lúc cười ức khóc. Cuốn phim tuyệt tác này chỉ còn chiếu đến thứ ba 9 Avril là hết.

Sắp chiếu một phim Ia:

TARZAN L'INTRÉPIDE

Một phim rất lị lùng và lý kỳ do tài tử Buster Crabbe sắm vai chính. Buster Crabbe là người trông đẹp đẽ vô ngàn hiền dã chiếm giải nhất và cuộc thi người đẹp ở bên Mỹ.

CINÉMA TONKINOIS

PARLANT ET SONORE

Từ thứ sáu 5 đến thứ ba 7 Avril 1935

Chiếu phim:

BACK STREET

Một cuốn phim lính rất cảm động bi ai do đôi uyên ương Irene Dunne và John Boles sắm vai chính.

Từ thứ hai 8 đến thứ năm 11 Avril 1935 chiếu phim:

GRAND BLUFF

Một phim trinh-thám và nhạc kịch do những tài tử : Florelle, Jese Noguero, Pierre Etchepare và Lolit Benavente sắm vai

TIN THỂ THAO

Cuộc đua xe đạp Gia-lâm—Thái-nguyên

Gia-lâm

Kết quả cuộc đua xe đạp Gia-lâm—Thái-nguyên—Gia-lâm (144 cây số), theo thứ tự như sau này :

Tuyết, Nhân, Cầu (4 giờ, 22 phút 30 giây) Chúc, Gustinelli (4g. 28), Cử (4g. 37), Descoup (4g. 38') Panel (4g. 39') Trọng Sách (4g. 41'30"), Hắc (4g. 42').

Walter, Lai-Thành, Chí bỏ cuộc.

Thi xe đạp Hanoi — Tam-dảo

Sáng chủ nhật 7 Avril này sẽ có cuộc thi xe đạp Hanoi—Tam-dảo, khởi hành từ Gia-lâm hồi 6 giờ 45. Giải chia làm 2 hạng :

- 1.— Từ Hanoi lên Tam-dảo ;
- 2.— Từ Cầu-linh lên Tam-dảo (11 cây số, đường dốc). Chạy đến Hotel là đích.

Báo mới

Bản báo đã tiếp được :

1.—SỐNG, tuần báo ra ngày thứ ba, xuất bản tại Saigon, dày 24 trang, giá 0p10.

SỐNG chú trọng về mỹ-thuật và văn-chương, nội-dung xếp đặt rất gọn gàng, bài vở xuất sắc.

2.—ĐÓI MỒI, tuần báo ra ngày chủ nhật, xuất bản tại Hanoi, dày 12 trang, giá 0p05.

Xin giới-thiệu hai bạn đồng-nghiệp mới cùng độc giả P. H. và mừng hai bạn được trường thọ.

P. H.

Sách mới

Bản báo mới tiếp được cuốn thơ Pháp văn « Rimes et mélodies » của ông Hồng-Quang, dày 40 trang giá.

Xin cảm ơn tác-giả và giới thiệu tập « Rimes et mélodies » cùng độc giả P. H.

TIN KINH ĐÔ

Các ông Ngò-dinh-Diệm, Nguyễn-thanh-Hưng và Nguyễn-Đệ được phục hồi nguyên hầm

Hôm 20 Mars vừa rồi, đức Bảo-Đại đã ký ba đạo sắc cho ba ông Ngò-dinh-Diệm, (Thượng-thư bộ lai Nam-triều), Nguyễn-thanh-Hưng (giao-thiệp Ty-trưởng tại văn-phòng) và Nguyễn-Đệ (dân-biểu Trung-ký) được phục hồi nguyên hầm và các huy-chương.

Tuyển thư-ký lục-sự vào các tòa án trong Trung

Đến ngày 6, 7, 8 Mai 1935 sẽ có cuộc thi tuyển thư-ký lục-sự vào các tòa Nam-án trong Trung.

Thí-sinh phải có bằng Tú-tài hoặc Cao đẳng tiều-học.

Bản nộp tại văn-phòng ông Thượng-thư bộ Tư pháp trước ngày 25/4/35.

TIN TRONG NAM

Ông quản-lý văn-khê Mathieu, tiêu lam 100 van, đã tự sát

Saigon. — Hôm 20/3, ông quản-lý văn-khê ở Saigon vì tiên-lạm của thành-phố một số tiền to, đã tự sát — bằng hai phát súng lục vào thái-duong và vào bụng — sau khi đã đốt hết các giấy má và sổ sách quan-hệ trong phòng ông.

Chưa biết đích-số tiền lạm tiêu là bao-nhiêu, nhưng người ta ước có tới 100 van đồng.

TIN TRUNG HOA

Còn người Tàu vào Mân-châu-quốc

Thượng-hải. — Hiện nay Nhật cấm các nông-gia và thuyền-Tàu vào Mân-châu-quốc. Trong một tuần lễ gần đây, 1000 người Trung-hoa di Mân-châu bị giữ lại Sơn-hải-quan, trong số chỉ có 300 người quay về được Bắc-binh.

TIN PHÁP

Đức Bảo-Đại được ủy làm hội-viện Khoa-học Thuộc địa

Paris 25-3 — Viện Hàn-lâm khoa-học thuộc-địa đã cử đức Bảo-Đại làm hội-viện thay đức Khải-dinh.

TIN Ý

Mưu sát Giáo-hoàng

Một người Mạc-tu-Khoa (Mexicain) mưu sát Giáo-hoàng đã bị cảnh-binh bắt được. Người ta cho việc này có quan-hệ đến cuộc xung-dột của chính-phủ và nhà-thờ, từ khi xảy ra cuộc cách-mệnh.

TÂM SỰ CỦA

MỘT VI
HỘN-THÈ

"Bạn trai cần"...

Thực ra, cái gì làm cho đàn-bà trở nên khuynh-thản? Dù các bà, các cô có thân-thể đẹp, quần áo sang, nhiều đức-tính hay và biết-té-gia, nội-trợ mà các bạn không có mẫu da kiêu-diệm, thì tôi dám chắc không bao giờ các bạn có thể biểu-lộ được hết những cái đặc-diểm của bạn trước một bạn trai mà các bạn hằng mơ-tưởng. Trước hết thì bao giờ bạn trai cũng bị siêng-lòng vì sắc-dep. Khi mà tôi nói với các bạn gái của tôi rằng: Muốn cho da-de được trắng-trắng đẽ rất đẽ, thì các bạn tôi rất lấy làm ngạc-nhiên. Đã mấy năm nay tôi rất tin dùng thử kem TOKALON màu trắng mà không mờ. Vì thử kem đó rất trắng, rất bồ cho da-de, rất mịn mà không sinh-hại. Thử kem đó có thể làm mất những nốt châm-hương và nốt rắn và làm cho mẫu da sạm trở nên sáng-sủa tươi-tinh. Tôi đảm-chắc rằng sự mău-nhiệm của kem TOKALON màu trắng sẽ giúp bạn gái đẽ làm siêu-lòng người bạn trai mà mình thương-y.

Société Asie-Afrique — 3, Rue Richer, Paris

TỔNG ĐẠI LÝ :

Maron Rochat et Cie — 45 Bd Gambetta, Hanoi

GIÁC MỘNG XƯ'A

TRUYỆN NGẮN của TUỔNG BÁCH

A giờ đêm.

Vườn hoa hàng Đậu vắng tanh không có một ai. Những ngọn đèn điện ám thầm chiếu xuông đường phố lặng lẽ thành từng vùng sáng trong khoảng tối. Thỉnh thoảng mấy cái xe tay hờ hững đi qua, nhẹ nhàng như mấy cái bóng đèn dần dần rẽ ra rồi lại dần dần mờ đi dưới bóng những vùng cây thẳng tắp.

Trần Giang và tôi ngồi trong bóng lá cây tay đồng theo ngọn đèn dưới gió lạnh. Giang cười bảo tôi:

— Nhìn anh xe kia chắc chỉ sống về hòn « ban đêm », mà trong bọn ấy, chắc có chung ta đây là hai người.

Tôi cũng cười:

— Anh chỉ bịa! Chỉ có anh mới là chính thức ban đêm, chứ còn tôi...

Bỗng ngừng bất vi dưới ánh đèn, tôi ngạc thấy vẻ tươi cười trên mặt Giang không còn nữa. Anh đăm đăm nhìn vào khoảng không, rồi buôn rầu đáp :

— Anh nói thế mà đúng, chỉ có tôi mới là chính thức ban đêm. Tôi lẩn lóc bên cái bàn đèn, bên những cô gái giang hồ đầy tính nhục-đục. Tôi cũng thử cái khoái lạc vật chất làm chủ-nghĩa — nhưng nào có phải tôi không biết đến những tình cảm cao-thượng hơn. Tôi lẩn lóc như thế là vì tôi muốn chôn sâu những nỗi sầu thương vào trong một cuộc đời, một cuộc đời... tạm gọi là lẳng-mạn.

Giang nói hăng hái quá, khiến tôi nhìn anh ngạc. Anh mỉm cười rồi nói tiếp:

— Chắc anh không hiểu gì hết. Nhưng tôi còn nói dài nữa. Tôi muốn kể cho anh nghe câu chuyện sâu thương của tôi. Một câu chuyện ái-tình, nhưng nó có cái là là một mối tình tuyệt vọng. Nhưng còn tin hay không tin, cái đó thì tùy anh.

Bốn năm về trước, tôi lên chơi trại cam của một người bạn tôi — anh Vân — mới lập ở gần Kép.

Nhà anh Vân đứng ở lưng chừng một cái dòi thấp. Chung quanh toàn là ruộng úa, chỗ rộng rãi nằm thẳng đến tận rặng núi Cai-kinh, chỗ len lỏi dưới chân những trại dòi gần đấy — hay đúng hơn, những cái gò rộng, thấp lè tè, đầy những cỏ dài với những cây lan xơ xác gần tàn. Thỉnh thoảng, giữa đám cỏ lau chen chúc với bụi cây cằn cỗi, đột ngột đứng sừng một, hai cây thông già, thân cao vút với cành lá khô khan in những nét nâu xám lên nền trời xanh nhạt.

Ngày ngày, chúng tôi dạo chơi quanh, hết dòi này đến dòi khác, hay xuống những lảng Thổ nép trong các thung lũng quanh co. Một hôm — cái hôm ấy không bao giờ tôi quên được — chúng tôi đi dã xa, người đã thấy mệt. Trời nắng, cái nắng mới gay gắt như reo sự uể-oải lên trên những trái dòi tro trui. Tôi đương

tim một chỗ để nghỉ chân, bỗng anh Vân trổ xuống một cái nhà tranh nấp dưới chân dòi:

— Hay là ta xuống dưới kia uống nước? Ở đây dễ lâm, vào nhà người lạ uống nước là thường.

Một con đường dồi dào sỏi quanh co giữa đám cỏ lau đưa chúng tôi đến một cái trại chung quanh rào nứa sơ sài. Mấy khóm chuối im lặng đợi gió bên cái cổng tre còn đóng. Trong sân, vắng không một ai.

Vân lên tiếng gọi, làm rung động cả làn không-khi yên tĩnh buổi trưa. Không ai thưa, tôi đang ngạc nhiên, bỗng sau mấy tiếng « cái gọi » trong trẻo, ở trong nhà đi ra một người con gái, một người con gái có sắc đẹp tôi chưa từng được trông thấy bao giờ.

Thấy người lạ, cô dừng lại, bén lén đưa tay lên sờ lại chiếc khăn vòi, nhưng cũng không giữ được mấy sợi tóc sõa xuống che đôi mắt... đôi mắt không bao giờ tôi quên được, đôi mắt trong và sáng, trong cả đèn mầu xanh, đôi mắt nhìn phản chiếu tất cả bao nhiêu vẻ xinh đẹp, bao nhiêu vẻ dịu dàng ngày thơ của người con gái. Cô vừa ngưng nhìn tôi, thì tôi cảm thấy tôi yêu, yêu như là đã cùng hẹn hò từ kiếp nào rồi vậy.

Không cần nói chắc anh cũng biết từ khi đó tôi như người mất hồn, bước theo anh Vân như một người máy. Hình như tôi chỉ trông thấy cô mà thôi, và lầm lức tôi đăm đăm nhìn cô khiến cô hơi thận, hai má hây hây đỏ, mỉm cười cúi xuống móm mè tà áo nâu.

Từ hôm ấy, ngày nào tôi cũng lôi anh Vân di chơi, mà ngày nào chúng tôi cũng tự nhiên đưa chân về phía nhà cô. Nhiều khi chán: tôi loah quanh qua cái cổng tre rồi lại đi — hễ được thấy bóng cô thấp thoáng sau hàng rào nứa là tôi sung sướng lắm rồi. Một hôm, một mình vơ vẩn bước trên dòi, như trong một giấc mộng, tôi bỗng gặp cô. Trong lòng tôi lúc ấy hồi hộp, hồi hộp vì sung sướng và chan chứa bao nhiêu tình cảm yêu đương. Nhưng đứng trước mặt cô, tôi chỉ thốt ra những câu bằng quơ vơ vẩn. Rồi, sau một lúc yên lặng, không biết vì bạo hơn hay vì vụng về, tôi sờ hỏi:

— Cô tên là gì?
Tôi nói xong lại lo sợ vì câu nói quá đường-dột và vô nghĩa lý. Nhưng sau một nụ cười bẽ-bẽn, cô se sère đáp:

— Tên em là Lan...

Rồi như muôn dẫu sự ngượng nghịu:
— Mời bác vào trong nhà xơi nước...

Câu truyện của chúng tôi chỉ có thể. Mấy câu nói của Lan có nhẽ chỉ là một sự rất thường, nhưng tôi, tôi cho là có bao nhiêu ý nghĩa âu-yếm ngày-tho ẩn trong câu nói rất thường ấy. Vả tôi làm thế nào là cho anh biết được sự sung-sướng tràn ngập cả tâm-hồn tôi?

Lúc đó hình như tôi muốn cứ sống như thế mãi, sống để ngày ngày được gặp Lan, được trông thấy đôi mắt trong của Lan, được nghe lời nói dịu-dàng, êm-ái của Lan, như thế, đối với tôi là đủ lắm rồi, tôi không còn mong gì hơn nữa. Tôi muốn yêu bằng một thứ ái-tình, thứ ái-tình mà anh gọi là thứ ái-tình trong tiểu thuyết đối với tôi, thứ ái-tình ấy mới là thứ ái-tình của tuổi thanh-niên còn mộng...

Giang mồ-màng trông ra đường phố lặng lẽ rồi nói tiếp:

— Tôi muốn sống mãi trong giấc-mộng êm-đềm nhưng giấc-mộng của tôi chỉ được mấy ngày đã tan theo gió cuốn trên con đường đời cát bụi.

Mấy hôm sau, tôi nhận được giây thép ở Hanoi gửi lên báo tin thầy tôi mất nặng. Tôi phải về ngay, về ngay mà không gấp được Lan một lần cuối cùng. Tuy rứt tình ra đi, nhưng tôi vẫn định-ninh rằng chẳng bao lâu sẽ còn ngày gặp gỡ. Tôi có ngờ đâu tôi sẽ phải vĩnh biệt Lan...

Vì Lan chết? Tôi tự hỏi.

Nhưng Trần-Giang như đoán được ý nghĩ của tôi, mỉm cười chua chát:

— Không, Lan không chết — thế mà chúng tôi phải xa cách nhau bằng một sự ghê-gớm hơn cái chết. Nhưng anh đế tôi kể nốt truyện đã.

Năm ấy bận rộn vì bao nhiêu công việc, lầm lũi tôi quên băng hồn Lan. Đến cuối năm, thầy tôi mất từ đó, tôi không còn vướng-viu gì về gia-đinh nữa.

Mùa xuân tới. Mùa xuân tới với gió may thổi qua bầu trời nắng ấm khiến tôi ám-thầm nhớ đến Lan. Lòng tôi lại bồng-bột những nỗi nhớ thương, ân ái rồi một hôm, tôi đi Kép. Đi, tôi cũng chẳng biết về sau rồi ra sao, tôi chỉ biết tôi lên đây vì tôi muốn sống lại; sống mãi trong giấc-mộng ngày xưa.

Đến nhà anh Vân thì anh xuống tinh vắng. Tôi thấy người mệt mỏi nằm nằm ngủ một lat rồi quên lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy thì ánh trăng đã lọt qua khe cửa vào trong gian phòng lò-mò tôi.

Tôi khẽ khẽ mở cổng ra ngoài, rồi vui chân đi mãi dưới ánh trăng vàng tan trong bầu trời xanh nhạt. Dãy dòi như ngửi im trong cảnh hoang-vu bát-ngát. Đang xa, mấy nóc nhà tranh nằm nếp ở chân trời, bên mấy cây thông hiu-hắt. Tôi có cái cảm giác như đi trong một giấc-mộng giữa những bông lau mềm mại dựa bóng đèn lấp lóp theo chiều gió trên con đường nhỏ lượn khúc quanh co.

Tôi cứ đi, đi mãi cũng chẳng biết đến đâu rồi. Nhưng tôi bỗng dừng lại khi tôi vừa nhận ra mình đứng trên một ngọn dòi mà năm trước đã bao phen đứng bước, cái dòi cao nhất với một cây thông đứng tròn ngập cả tâm-hồn tôi?

Tôi đưa mắt khắp dưới chân dòi, cố ý tìm cái trại ẩn nấp sau rặng chuối thưa. Bỗng tôi giật mình, dăm dăm nhìn: bên cạnh mấy bụi sỉ, thấp-thoảng tà áo của một cô gái quê, khẽ bay dưới ánh trăng như một cái chấm đen xám lung lay trên nền trời xanh mờ trăng.

Từ từ đi về phía tôi đứng, dáng đi nhẹ nhàng như lướt trên mặt cỏ, chậm chón không nhất định, như người đang theo đuổi một giấc mộng xa xăm. Mỗi bước nàng tới đến gần tôi, lại khiếu cho trái tim tôi càng đập mạnh: vì cái dáng đi ấy cái tấm thân thanh thanh ấy, còn có thể là ai khác được nữa? Chỉ là Lan.

Tôi hồi hộp vội cung, vừa mong vừa sợ cái phút mà nàng sẽ trông thấy tôi, sẽ nhận ra tôi vì tôi chắc nàng cũng chưa quên tôi được. Nhưng là! Lan vẫn bước đến gần, mà vẫn như không trông thấy tôi, vẫn như đăm đăm đăm nhìn thẳng ra trước mặt, rồi lặng lẽ đi ngay bên cạnh tôi, chỉ cách chừng hai thước. Tôi buột miệng kêu :

— Lan!

Nàng quay lại ngo-ngác rồi đứng lặng nhìn tôi.

Ánh trăng chiếu thẳng vào mặt, khiến cho đôi mắt nàng lúc ấy mở to càng thêm sáng quắc. Vẫn còn cái vẻ đẹp hồn trước, nhưng trên khuôn mặt đã hơi gầy đi, trên quầng mắt sâu hơn như phảng phất một vẻ ngây dại mơ hồ. Nàng đầm đầm nhìn tôi. Tôi tiến gần, rồi không hiểu tại sao lúc ấy tôi lại bạo như thế, tôi nắm lấy tay Lan.

Bỗng tôi rời tay, lùi lại: nàng vừa cất tiếng cười khinh khách như cười trong mộng và se se nói như nói một mình:

— Có phải anh Minh dãy khung? Sao anh nỡ bỏ em mà đi như thế?

Như không để ý đến tôi, đôi mắt nàng mở to trông vào khoảng không, rồi vẫn cái giọng mờ ảo như ở tận xa đâu dưa đến:

— Sao anh nỡ bỏ em anh đi, để em ở lại một mình... anh đi lấy vợ...

Nàng bỗng ôm mặt khóc, khóc nức nở. Tiếng khóc nghe ghê sợ giữa khoảng yên vắng mênh mông...

Thật-nhiên, tôi hiểu hết. Tôi hiểu hết cả những cử chỉ lè lùng của Lan. Tôi đứng đăm đăm nhìn Lan khóc dưới ánh trăng vàng, bên mấy bông lau phơ phất, và tôi cảm thấy sự đau đớn, theo tiếng khóc của Lan, dần dần đè nặng xuống tâm hồn.

Lan vẫn khóc. Tiếng khóc của Lan vừa là tiếng khóc của người điên, lại vừa là tiếng khóc của lòng tôi mang một mối tình tuyệt vọng, không còn mong ai hường ứng. Lan vẫn đứng kia, Lan vẫn sống, Lan vẫn đẹp, nhưng linh-hồn Lan thì đã chết rồi...

Giang ngừng kể. Lần đầu tiên tôi thấy hai giọt lệ long lanh từ lứa rơi trên gò má anh. Anh nhìn tôi nói tiếp:

(xem tiếp trang 14)

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.
AI ĐỌC "DO'I NAY"

Không biết các

SÁCH "VÌ NƯỚC" SAU ĐÂY CŨNG LÀ :

Về bộ Công nghệ có: Dày lâm 40 nghề ít vốn 2\$00; 30 nghề để lâm 1\$50, Kim-khi và cơ-khi 0\$80, v. v. — Về bộ Thể-thao có: Tập võ Tàu (1 à 5) 1\$76, Võ Nhật 0\$50, võ ta 0\$40, võ Tây 0\$60, Day đà ban 0\$30. — Về bộ Y-học (làm thuốc) có: Y-học tùng-thur (1 à 10) 5\$00, Sách thuốc kinh-nghiêm 0\$59, Xem mạch 1\$00, Đàn bà 1\$00, Trẻ con 1\$00. — Về bộ Thanh học: Dày Thới-miên (1 à 5) 2\$00 và T. M. Nhật-bản 0\$50, Trường sinh-thuật 0\$50. — Về bộ Mỹ-thuật có: Sách dạy đàn Huế và cải lương 0\$50, Sách dạy vẽ 1\$00, Dày lâm ảnh 1\$00. — Về bộ Lịch-sử có: Bình Tiên Hoàng, Lê Đ. Hành v. v. — Về bộ Doanh-nghiệp có: Những điều nhà buôn cần biết 0\$40, Thống mai kế toán chỉ nam 1\$50. Còn các thứ linh-tinh như Nam nữ bí-mật, Gia Lễ, Học chữ tây v. v. Ngót 100 thứ. Xa mua thêm cước gởi mua buôn có trừ huê hồng. Thơ đẽ:

NHẬT-NAM, 102, Hàng Gai, Hanoi

TRICARBINE

**CHÈ RIÊNG CHO
XỨ NÓNG DÙNG**

CHỮA CHO KHỎI ĐAU NGAY, KHỎI HẨN NHỮNG BỆNH NHƯ SAU NÀY
Sỏi bụng; ợ chua; đau dạ dày; táo bụng; nóng bụng;
nôn mửa; mệt nhọc vì sự tiêu hóa bất thường

TRICARBINE làm cho ta ăn uống được chóng tiêu O \$35 một lọ

CÁCH DÙNG: Uống một thìa càphê vào một chút nước chè khi ăn cơm hay lúc thấy đau
Có bán ở các hiệu thuốc lớn và ở: PHARMACIE CHASSAGNE, 59, Rue Paul Bert, Hanoi

Hết đặng đơn

10. Trong T.T.T.B. số 39, bài «Thanh Nga» của Vũ Lang;

Còn chim vỗ cánh tung bay đến những chốn trời quang mây dâng, đến cái chốn xa xa gác non tây ánh hồng đỏ rực.

Có trời hiều... được ông Vũ Lang.

11. Văn trong bài ấy:

Cảnh vật xung quanh như điện như cuồng.

Ồ! thật là cảnh vật lạ!

12. Văn số báo ấy, bài «Cái bia» của Tchya:

Người lực lượng... dập những mồ mả lõm chõm xếp hàng bên bờ tha ma.

Mồ mả toàn là đá cả sao? Thế thi dập... có gãy chân không?

13. Văn bài ấy:

Máy tăng đá lõm chõm dựng trên bãi đất vàng như muôn nghìn con vật gòm ghè...

Ông ta... làm gì cho trẻ nó sợ thế? Máy tăng đá mà như muôn nghìn con vật... thế thì có phép Tề thiên đại thánh

14. Văn trong bài ấy:

Bước chura qua bức cửa, cái bóng bỗng lui ra, chura kịp nhìn thấy, cụ đồ ngạc nhiên gấp sách, thu hình, nép vào trong hương án.

Cái đó đã hẳn. Nhưng cái bóng chưa trông thấy, sao lại... hóa ra trông thấy rồi? Đỗ Tchya hiếu! Thu-An

Loa số 55, trong bài «anh Ba Ngữ» của Chio.

Văn mới.—

«Chú (chú Soóng) lúc suốt sáng, không còn nghĩ ngợi gì nữa, nào ruộng nương đất cát, nào nhà cửa bên Tàu, và vài cô hầu non cũng ở bên Tàu, hiện ra trước mắt chú, mà chú tưởng nhầm mình ngồi phè rón trên chiếc sập trạm tú linh».

Thật là «văn vừa đánh trống vừa ăn cướp». Vừa bắt chú Soóng không còn nghĩ ngợi gì nữa. vừa bắt tờ tưởng đến những chuyện tương lai! Sao mà oái-oăm thế, ông Chio?

Nguyễn dinh Tư — Hanoi

Cõi gì?

Trong báo Cậu-âm số 2, bài «Khí bắt chước người» của Kỳ Lân:

«Tức thời, Đại-thánh bắt chước người hát thuốc lá bằng «cõi».

Ông nói nhiều nên lẩn chừ gì, loài người chúng tôi có hút thuốc lá bằng «cõi» bao giờ đâu, cõi gì, cõi già của chăng? hay cõi già trầu? nhưng cõi đó làm gì có chỗ hút; hút dâng dít chăng? Cái ấy thì khó hiểu quá, riêng chỉ có tác giả biết thôi, khám thật!

Việt Phi Văn Tử

Hòa thượng Tăng Xương đến thấy sư tổ Vĩnh Nghiêm ngồi trên sập cùng là các ông Nguyễn Năng Quốc, Lê Đức, Trần Trọng Kim đứng chung quanh thì ủ té chạy. Vậy hòa thượng Tăng Xương đâu?

PHÒNG KIẾN TRÚC

NGUYỄN CAO LUYỆN

HOÀNG NHƯ TIẾP

TÔ NGỌC VÂN

54, Richaud, (số nhà thương Bảo Hộ)
42, Tràng Thi (Borgnis Desbordes)

VIÊN-DÔNG TỒN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SÉQUANAISE THÀNH BA-LÈ LẬP NÊN
Công-ty vỗ danh hùn vốn 4.000.000 phat-lâng một phần tư đã góp rồi
Hội dặt dưới quyền kiểm-sát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đăng-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐỂ DÀNH TIỀN

Tổng cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giây nói số 892
Sở Quản-ly ở Saigon — 68, đường Charner — Giây nói số 1099

BẢNG XÔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG MARS 1935

Mở ngày thứ sáu 29 Mars 1935 tại sở Quản-Lý ở Saigon, số 68 Đường Charner do ông Charles Robert chủ toạ, ông Phạm-văn-Hải và ông Nguyễn-Huệ dự-toạ cùng trước mặt quan Kiểm-Sát của Chính-Phủ

SỐ PHIẾU PA TRUNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại
13.208	Lần mở trước: Hoàn vốn bộ phận M. Ngô-Luong-Bích Thủ-xã Quảng-Ngãi đã góp 11\$ trúng lĩnh về	1.000 \$ 00
46.251	Phiếu này chưa phát hành.	
168	Lần mở thứ hai: hoản nguyên vốn 168-4 M. Chiêu-Đức, 6 Av. Jaccarée, Cholon đã góp được 20\$ trúng lĩnh về	200 \$ 00
3.153	M. Phạm-lê-Bồng, chủ báo «Patrie Annamite» Hanoi đã góp được 95\$ trúng lĩnh về	1.000 \$
7.230	M. Trần-ngoc-Phong, Douanes et Régies Saigon đã góp được 65\$ trúng lĩnh về	1.000 \$
10.074	M. Pierre Morin, Hué đã góp được 65\$ trúng lĩnh về	1.000 \$
18.390	M. Bùi-văn-Vàn, 96 Rue Clémenceau Haiphong đã góp được 8\$ trúng lĩnh về	200 \$
21.366	M. Paul Hubert, Sûreté à Vinh đã góp được 7\$ trúng lĩnh về	200 \$
25.754	Mme Nguyễn-thi-Sáu Yêu-Thành Vinh đã góp được 5\$ trúng lĩnh về	200 \$
27.686	M. Nguyễn-ngọc-Khoe Gia-Dịnh đã góp được 10\$ trúng lĩnh về	500 \$
2.570	Lần mở thứ ba: khôi phái đóng tiền tháng Nhũng người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ giá kệ ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kệ ở cột thứ nhất:	
10.169	2570-2 Mme Nguyễn-thi-Luong-Trân P.T.T. Hué đã góp được 19\$	107\$ 60 200 \$
19.185	M. Nguyễn-văn-Thịnh Haiphong đã góp được 13\$.	105\$ 20 200 \$
27.663	M. Truong-hieu-Bang Nhatrang đã góp được 8\$ trúng.	103\$ 20 200 \$
2.500	M. Tạ-dinh-Đinh Garage Aviat Hanoi đã góp được 4\$.	101\$ 60 200 \$
	2500-2 M. Nguyễn-hữu-Nghĩa Chemins de fer à Hué.	107\$ 20 200 \$
	Số phiếu cuối cùng tháng trước đề nhau là không được	

Những phiếu sau này 168-1 — 168-2 — 168-3 — 168-5 (annulés) 14635 suspendu (Phnom-Penh) — 16335 suspendu (Hanoi) — 30249 suspendu (Giadinh) — 2570-1 — 2570-3 — 2570-4 2570-5 suspendu (Phnompenh) 3965-A suspendu (Thudaumot) — 3865-B suspendu (Hanoi) — 8539 suspendu (Kempong) — 14897 suspendu (Kampot) 15945 suspendu (Hatién) — 21277 suspendu (Haïlong) — 15945 suspendu (Quangbinh).

Kỳ xổ số sau định vào ngày thứ hai 29 Avril 1935, hời 9h,30 sáng tại sở Tổng-Cục 32, Phố Paul Bert, Hanoi

Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Avril 1935 định là:

5.000 \$ cho những phiếu 1000 \$ vốn

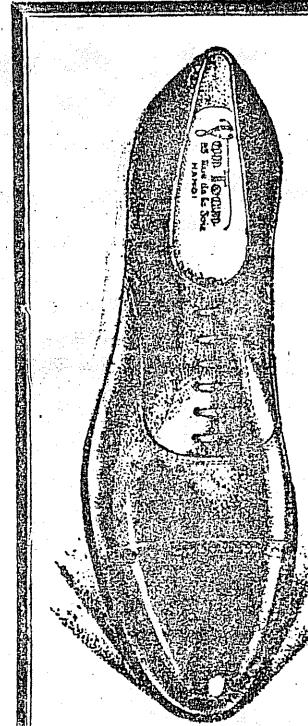
2.500 \$ " 500 \$ "

1.000 \$ " 200 \$ "

Bản hội cần nhiều Đại-lý và Kinh-Ký có giấy chứng chỉ tốt, hỏi tại Tổng-Cục

32, Rue Paul Bert, Hanoi.

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

NẾU NGÀI MUỐN MUA

HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY

VẠN-TOÀN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIẤY ĐÓNG SẴN

đủ các kiều tân thời 1934, nhiều thứ da mới rất đẹp và bền, để da tay hoặc để cao xu, đủ các số chân từ 36 đến 42 để các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng chiểu ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giấy của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu cốt bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách.

GIẤY ĐÓNG SẴN

xin tùy kiều tân giá phải chăng.

CUỘC THI QUẢNG CÁO ĐẸP CỦA

80, GRAND BOUDHA HANOI, 80 — Téléphone 874

C.P.A.

Các nhà buôn nên dự

Có nhiều giải thưởng đặc biệt để tặng những quảng cáo **HAY** về bài vở — **ĐẸP** về tranh ảnh và các độc giả chấm thi

Thể lệ chấm thi

- 1) Cuộc thi này chỉ dành riêng cho những bạn đăng quảng cáo luôn trong một thời hạn từ 3 tháng trở lên kể từ 15-2-1935.
2) Và C. P. A. cũng chỉ tổ chức riêng cho những báo chí đã giao độc quyền việc quảng cáo cho C. P. A.

Độc giả của báo nào sẽ là người chấm thi của báo đó.

Các bạn cứ tùy thích của mình tron hay xét trong các bài vở, và tranh ảnh quảng cáo đăng ở những số báo kể từ 15 Février, trở đi lấy 7 bài và 7 ảnh sếp theo thứ tự 1, 2, 3... cho đến 7, và biên (bài vào lá phiếu bài) (ảnh vào lá phiếu ảnh) sẽ đăng trong những báo kể trên, song cắt hai lá phiếu ấy gửi đến cho M. Nguyễn-trọng-Trạc Directeur du C.P.A. 80, Grand Boudha ngoài bì đề: dự thi quảng cáo đẹp (tranh ảnh và bài vở dự thi quảng cáo đẹp đều có chua dấu riêng). C.P.A. sẽ do những phiếu gửi đến làm hai bảng kiểu mẫu (1 bảng bài vở và 1 bảng tranh ảnh) về thứ tự thất, nhì các bài và các ảnh. Thứ tự trong phiếu của người dự thi nào mà đúng trong bảng kiểu mẫu nhiều hơn hết là được.

Giải thưởng tặng độc giả

CÓ { 1 giải nhất và 1 giải nhì về bài **HAY**
 { 1 giải nhất và 1 giải nhì về tranh **ĐẸP**

Giải nhất: 10\$00, Giải nhì: 1 phiếu thưởng lấy sách của TỰ LỰC VĂN ĐOÀN đáng giá 5\$00.

Còn từ 3 đến 7: Giải an ủy 1 năm báo (dự thi báo nào sẽ được biêu báo đó)

Giải thưởng tặng các bạn đăng quảng cáo chúng cách

CÓ { 1 giải nhất và 1 giải nhì về bài **HAY**
 { 1 giải nhất và 1 giải nhì về tranh **ĐẸP**

Giải nhất sẽ được một phiếu trừ 20% về giá tiền đăng quảng cáo hàng tháng, trong một thời kỳ một năm. Và C. P. A. sẽ đăng một kỳ những bài và tranh ảnh nhất lên báo vào một chỗ riêng gọi là khu danh dự.

(Báo nào đăng cho bạn hàng báo đó).

Giải nhì: một phiếu trừ 15% về giá tiền đăng quảng cáo hàng tháng, trong một thời hạn một năm. Phần thưởng tuy chẳng là bao song: 1.) các bạn hàng sẽ được yên trí rằng quảng cáo của hiệu mình có rất nhiều người đọc tới. 2.) và độc giả sẽ được hãi lòng vì nhận thấy rằng các nhà buôn Việt Nam đã biết làm quảng cáo để duy trì lấy thương giới nước nhà.

CUỘC THI ĐẶC BIỆT CỦA

BÁO TÂN THỜI

Hai cuộc thi "Tranh khôi - hài" và "Đoàn - thiên
tiểu-thuyết" của bạn đồng-nghiệp « TÂN-THỜI ».
Người nào cũng đều có thể dự, khôi tốn kém gì cả

GIÁ TRỊ HAI PHẦN THƯỞNG BẰNG NHAU

(NGHĨA LÀ PHẦN THƯỞNG NHẤT VỀ CUỘC THI TRANH KHÔI-HAII 30\$
THÌ PHẦN THƯỞNG NHẤT VỀ ĐOÀN-THIÊN TIỂU-THUYẾT CŨNG 30\$...)

PHẦN THƯỞNG NHẤT: 30\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
— NHÌ: 20\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
— BA: 15\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
— TƯ: 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
— NĂM: 6 tháng báo « Saigon », 6 tháng báo « Tân-Thời ».
và một cái đồng hồ.

5 PHẦN THƯỞNG SAU HẾT: Mỗi phần thưởng 3 tháng báo « Saigon » và ba tháng báo Tân-Thời.

Bài và tranh dự thi

hãy gửi về báo-quán TÂN-THỜI

37, ĐƯỜNG COLONEL GRIMUAD, SAIGON

Một hiệu thể lệ cuộc thi này được rõ ràng hơn, hãy đọc TÂN-THỜI
từ số 4, 5 và những số tiếp theo đều có đăng

Một cách làm cho người mạnh khỏe luôn

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khỏe, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu hay là nôn ói, đầy hơi, đau tức, đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ *Gastrol* 0\$40 ở hiệu thuốc tây Vũ-Đô-Thin pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất bồ cho bộ tiêu hoá, chữa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

SỮA NESTLÉ

— Hiệu con chim —

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v.v.

— Ở KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG —

Le Gérant: Nguyễn-tường-Tam